

RASSPECIFIK AVELSSTRATEGI

BARBET

- DEN FRANSKA VATTENHUNDEN

RAS version 2

Fastställt 19 maj 2016

Anna Nyström • Maja Holmström • Karl-Johan Palmstam
i samarbete med Svenska Barbetklubbens avelsråd

INNEHÅLL

Bakgrund.....	sid 3
Förankring.....	sid 3
Förord.....	sid 3
Rasens historia.....	sid 4
- Rasens bakgrund och utveckling.....	sid 4
- Rasens svenska historik.....	sid 5
Nulägesbeskrivning.....	sid 6
Avel i små populationer.....	sid 6
Barbet i världen.....	sid 6
Barbet i Sverige - population och avelsstruktur.....	sid 6
- Population i Sverige.....	sid 6
- Inavelsgrad	sid 7
- Kullstorlek.....	sid 8
- Debutålder.....	sid 8
- Antal avelsdjur och kullar.....	sid 9
- Tikar i svensk avel.....	sid 9
- Hanhundar i svensk avel.....	sid 10
- Barnbarnskurvor.....	sid 10
- Målsättningar och strategier.....	sid 11
Hälsa	sid 12
- Naturlig reproduktionsförmåga.....	sid 12
- Bett och tanduppsättning.....	sid 12
- Ögonsjukdomar.....	sid 12
- Höftleder.....	sid 13
- Armbågar.....	sid 13
- Epilepsi / kramper.....	sid 14
- Hjärtsjukdomar.....	sid 14
- Tremor.....	sid 14
- Övrigt.....	sid 15
- Sammanfattning.....	sid 15
- Målsättningar och strategier.....	sid 15
Funktion	sid 16
- Funktionsprov.....	sid 16
- Bruksprov och andra hundsporter.....	sid 16
- Målsättningar och strategier.....	sid 16
Mentalitet	sid 17
- Mentalitetsenkät.....	sid 17
- Mentalbeskrivningar BPH / MH.....	sid 17
- Målsättningar och strategier.....	sid 18
Exteriör	sid 19
- Rasstandard.....	sid 19
- Exteriöra brister och förtjänster.....	sid 20
- Exteriörenkät.....	sid 21
- Målsättningar och strategier.....	sid 22
Sammanfattning.....	sid 23
Avelsrekommendationer.....	sid 24
SWOT-analys.....	sid 25
SBBKs valpförmedling.....	sid 25
Uppföljning och revidering av RAS.....	sid 25
Bilaga 1. Exteriöra förtjänster och brister hos barbet.....	sid 27
Bilaga 2. Utlåtande över reviderat RAS på uppdrag av SKK/AK.....	sid 28

BAKGRUND

SKKs kennelfullmäktige fattade 2001 beslut om att det för varje hundras ska finnas en rasspecifik avelsstrategi, RAS. Rasklubbarna fick i uppgift att utforma grunden för en sådan och därefter revidera den vart 5:e år.

RAS ska utgöra en handlingsplan för aveln inom en specifik ras, där hänsyn tas till de förutsättningar och behov som just denna ras har ifråga om hälsa, funktion, mentalitet, genetisk variation och exteriör. I en ras som har problem med vissa sjukdomar bör aveln självklart bedrivas så att man minskar dessa problem, och gärna blir av med dem om möjligt. Om rasen är specificerad för en särskild arbetsuppgift så bör aveln ta hänsyn till att hunden är byggd för att klara av just detta arbete, samt har den mentalitet och de egenskaper som efterfrågas. I en numerärt liten population, med överhängande risk för genetiska förluster och inavelsökning, måste aveln ses ur bevarandeperspektiv.

I RAS är det tänkt att rasspecifika problem ska formuleras, tillsammans med målsättningar och strategier för hur man ska komma tillrätta med problemen.

De avelsmål och strategier som formulerats i RAS är avsedda att utgöra ett hjälpmedel och en vägledning för uppfödare och hanhundsägare. Dessutom kan skrivelsen ge värdefull information om rasen till de som redan är barbetägare, men även till potentiella valpköpare.

Målsättningen med RAS är att:

- erbjuda information om den aktuella situationen för rasen och för aveln.
- vara en guide i det långsiktiga avelsarbetet.

FÖRANKRING

Barbet är en numerärt liten ras, och medlemmarna liksom uppfödarna är spridda över landet. För att kunna förankra arbetet med RAS har det under 2014 och 2015 fortlöpande publicerats ingående artiklar kring RAS, genetisk variation, olika hälsofrågor, rasens funktion, mentalitet och exteriör samt avelsrekommendationer i SBBKs Nyhetsbrev. Detta arbete finns upplagt på rasklubbens hemsida.

RAS-dokumentet har delgivits SBBKs medlemmar för inhämtande av synpunkter.

FÖRORD

Den övergripande målsättningen för Svenska Barbetklubben (SBBK) är att genom största genetiska mångfald kunna bevara rasens hälsa, robusta karaktär, ursprungliga användningsområde och rasstandard. Den numerärt lilla rasen barbet räknas fortfarande som utrotningshotad, varför det är mycket viktigt att vi formulerar målsättningar och strategier för att bevara rasen. Då numerärt små raser är mycket beroende av omvärlden blir det även viktigt att världen över får samtliga rasintresserade att förstå och inse rasens sårbarhet, samt att uppmuntra uppfödare till att bevara rasens hälsa, välmående och mångsidighet.

Innehållet i RAS är i flera delar mycket beroende av de undersökningar, prov och iakttagelser som den enskilda hundägaren kan göra. Därför är det viktigt att alla hundägare blir medvetna om vikten av olika undersökningar, prov och tester som finns. Dessutom krävs det att vi alla, uppfödare och barbetägare, lämnar sanningensliga och fullständiga uppgifter om avvikelser, sjukdomar och problem hos våra hundar till rasklubbens avelsråd. Detta oberoende av om hunden planeras att användas i avel eller inte. Många sjukdomar registreras inte hos SKK, vilket gör det svårt att kartlägga hälsan i rasen. Här blir det viktigt att hundägare besvarar de hälsoenkäter som finns. Med hjälp av insamlad information kan SBBK vägleda samt följa rasens utveckling.

Ett väl genomtänkt och allsidigt urval av hundar i avelsarbetet är viktigt för att behålla rasens genetiska variation, och vi bör alla vara medvetna om att varje frisk och mentalt stabil hund är värdefull i aveln inom en så liten population som barbet.

Följande källor har använts för att ta fram underlag inför revidering:

- SKKs avelsdata och hunddata
- Pawpeds Avelsdatas
- SBK Tävlings
- SBBKs enkäter om hälsa, mentalitet och exteriör samt riktad enkät (2012) om ofrivilliga skakningar (tremor).
- Domarkritiker från officiella utställningar
- Rasstandard (gällande och äldre)
- Raskompendium, Kenneth Edh (2007)
- Hundavel i teori och praktik, Sofia Malm och Åsa Lindholm (2013)

RASENS HISTORIA

Rasens bakgrund

Rasens exakta ursprung känner man inte till, och idag finns det många olika historiska tolkningar om varifrån rasen härstammar, och det är med ett stort engagemang som den historiska härkomsten diskuteras.

Barbet beskrivs i litteraturen som mycket gammal, och man tar ofta upp att det skrivs om rasen i skrift sedan 1500-talet. Vissa hävdar källor tillbaka till 700-talet. Genom seklerna har ett flertal vattenhundar kommit att spridas över en stor del av Europa, vilka man hade många olika namn för. Namnet barbet är troligen en generell benämning på en hund som karakteriserades av en ullig päls med lockar som hade ett mjukt och socialt sätt och som kunde arbeta i vatten. Den har genom historien använts till att apportera jägarens pilar, arbetat som vallhund, spårhund, kunglig jakthund, vakthund, tryffelhund och använts som apportör av den franska flottan på 1800-talet. I litteraturen refererar man både till mindre och större exemplar av barbet. Vissa lämpade sig bättre till att vakta hem och boskap, medan andra främst användes i jakt på småvilt. Rasen kom dock att främst bli en spårande, stötande och apporterande hund vid småviltsjakten.

Utveckling

En första rasbeskrivning skrevs år 1894 i Frankrike. Då hade man mer noggrant börjat skilja de olika raserna ifrån varandra. I rasbeskrivningen för barbet beskrivs hundens förmåga att ta sig fram i svår terräng som i kärr och vatten då den jagar. Vidare beskrivs denna medelstora ras som stark, robust, intelligent med för-

måga att arbeta självständigt samt att vara en uppsökande och apporterande hund.

I början av 1900-talet kom dock rasen att förlora i popularitet då jägarna började efterfråga mer specialiserade jakthundar.

I 1930-talets Frankrike fanns endast en uppfödare, herr Vincenti som födde upp barbet under kennelnamnet Mas de la Chapelle. Han tog fram ett stort antal hundar som lämpade sig väl för sitt ursprungliga användningsområde. I allmänhet var hans hundar tvåfärgade; vita med svarta tecken. Hans hund Joyeuse de Mas de la Chapelle ser man ofta på gamla fotografier.

Efter andra världskriget fanns det inga registrerade barbeter i Frankrike. Kvar fanns endast oregistrerade individer, samt gamla fotografier och oljemålningar. Från slutet av 1960-talet och framåt har man kunnat inkludera en ursprungligen okänd hund i rasen barbet om den motsvarade rasbeskrivningen för barbet. Den har då kunnat registreras i Frankrike med beteckningen T.I. (Titre Initial).

Uppfödningen av barbet i Frankrike återupptogs först i slutet av 1960-talet, då Vincentis dotter Hélène Pêtre fortsatte sin fars avelsarbete med samma kennelnamn och med hundar som Lucky, Dolly, Thais, Diane, Gandar, Quesop och Bella.

En rasbeskrivning av barbet på svenska återges i Bokklubben Svalans Hundbok, författad av A Gondrexon och Ives Briwve, år 1975. Rasen beskrivs som en medelstor hund med normala proportioner, vilken kännetecknas av sin karaktäristiska tjocka, långa, ulliga päls. Rasen används vid jakt på vattenfågel. Mankhöjden anges till 45-55 cm och färgerna grå, svart, ljus kaffebrun, smutsvit, vit och kastanjebrun, vit och svart nämns. Rasen beskrivs med ett runt huvud och bred skalle. Kort fyrkantig nos och markerat stop. Runda mörkbruna ögon. Långa, tjocka, platt nedhängande öron. Kraftig och ganska kort hals. Bred bål, inte för djup bröstorg och väl välvda revben. Ganska korta ben med god benstomme. Stora, runda tassar. Lång svans. Saxbett. Karaktären beskrivs som temperamentsfull, intelligent, tillgiven, modig, outtröttlig och glad över vatten.

Utveckling under 1970-talet och framåt

Jean Claude Hermans började intressera sig för rasen barbet under 1970-talet och påbörjade sitt avelsarbete under kennelnamnet Des Saute Ruisseaux. Hermans köpte sin första barbet Ulyssia från kenneln Marécages du Prince.

Grundare till Marécages du Prince kennel var Christine Bisconte. Den omtalade hunden Lynx, även känd som Prince, inledde denna kennels era. Lynx föddes 1975 och registrerades som T.I. C Bisconte fann en tik vid namn Serynoire och parade denna med Lynx. År 1983 föddes 12 valpar ur denna kombination. Åtminstone 2 av kullens tikar användes i fortsatt avel. Dessa tikars namn var Ulyssia och Umide.

Ulyssia, som köptes av JC Hermans, lär ha använts som förebild då man ändrade rasbeskrivningen för barbet 1986. Hermans började söka en hanhund till Ulyssia och hittade en lämplig storpuddel, Baron de l'âme du Preince des Horizons. Ur den kullen föddes Esturgeonne de Saute Ruisseaux, som ofta användes i avel.

JC Hermans och H Pêtre hade olika åsikter angående det fortsatta avelsarbetet och därför kom två olika linjer att utvecklas. JC Hermans grundade den franska rasföreningen för barbet 1980 och fungerade som dess ordförande till 2001. Under hans ledning kom barbettypen att förändras. Den lägsta tillåtna mankhöjden enligt rasstandarden kom att öka med 8 cm.

Rainer Georgii besökte H Pêtres år 1992 och köpte hanhunden Hercule Di Babbochos de Reiau di Provenco. R Georgii blev också delägare i Hourri, Hera, Douma och Gabian, som han använde i aveln. R Georgii fäste speciellt vikt vid att bevara rasens bruksegenskaper i sin uppfödning.

På grund av de meningsskiljaktigheter, som vid den här tiden fanns i Frankrike angående rasens utveckling, var det svårt för R Georgii och H Pêtre att få registrera sina barbeta i Frankrike. Därför började Rainer Georgii registrera sina valpar i Tyskland och föda upp under kennelnamnet Poppenspäler.

Från och med 1980-talet kom två olika linjer att vara förhärskande för utvecklandet av rasen. Den ena linjen representerade högvuxna barbet med krullig päls, som i huvudsak avlats till utställnings- och sällskapshundar. Den andra linjen representerade till storleken mindre hundar, vilkas päls var mer vågig. I början av 2000-talet uppgick populationen till c:a 500 stycken i världen. Man började nu korsa de här linjerna sinsemellan och inom dagens barbetstam kan man se inflytande från båda linjerna.

FCI:s rasstandard har ändrats fyra gånger; 1965, 1986, 1999 och 2006. Barbet tillhörde ursprungligen FCI grupp 7 (stående fågelhundar) men flyttades till grupp 8 (retrievers, stötande- och vattenhundar).

Rasens svenska historik

- År 2001 registrerades den första barbeten i Sverige. R'Monza Noire De L'Etagne De Fontmerle importerades från Frankrike av kennel Aqualines. Hon avled 2012 utan avkommor.
- År 2004 importerades två kullsysstrar, Ulyssia och Urgele, från kennel Di Barbochos Reiau De Prouvenco i Frankrike av Ludde Lumps kennel i Boden.
- År 2005 parade Ludde Lumps kennel sina två tikar med Turnix De La Cale Des Rouleaux (import till Finland från Frankrike) och senare detta år föddes de första svenskfödda barbeterna i Sverige, totalt 15 stycken.
- År 2005 importerades två kullsysstrar från Finland, Amande och Angelique från Nelum-Himalis kennel. Fader respektive moder till dessa tikar var Turnix De La Cale Des Rouleaux och Unique Elle De La Perte Aux Loups (import till Finland från Frankrike).
- År 2006 födde tikarna Ulyssia och Urgele hos Ludde Lumps kennel 2 kullar. Hanar var Delco Opus O En Majeur (Finland) och Ralph Des Champs Galant (Frankrike). Totalt föddes 13 valpar.
- År 2007 föddes det i Sverige sammanlagt 13 valpar.
 - Batterikullens kennel födde en kull med 7 valpar. Moder var Nelum Himalis Amande och fader Monsieur Barbet Du Pre Leveque (import till Danmark från Frankrike).
 - Ludde Lumps kennel födde en kull med 6 valpar. Moder var Ulyssia Di Barbochos Reiau De Provenco och fader Alias De L'Île Romande (Schweiz).
- Den 5 juli 2007 bildades den svenska rasklubben.
- Den 16 november 2007 arrangerade SKK en domarkonferens för vattenhundar. Lagotto, spansk och portugisisk vattenhund samt barbet visades upp för domarkåren.
- Den 14 februari 2008 blir Svenska Barbetklubben (SBBK) en avtalsansluten rasklubb till SKK.
- Från och med år 2009 och framåt har det fötts 4-5 kullar årligen i Sverige.
- År 2010 föddes den första valpkullen (8:e registrerade kullen) där båda föräldrarna var svenskfödda.
- År 2015 finns det c:a 270 stycken barbeta i Sverige.

NULÄGESBESKRIVNING

Avel i små hundpopulationer

Den numerärt lilla ras som barbet utgör medför särskilda utmaningar i avelsarbetet. Populationen består av många närbesläktade hundar och avelsbasen är begränsad. Rasutvecklingen styrs därför till stor del av utländska uppfödare genom import. För att rasen ska hålla sig livskraftig finns några tumregler att hålla sig till:

- Begränsa inavelsökningen genom att para hundar med så lågt släktskap som möjligt.
- Hundens hälsa och välbefinnande skall alltid komma i första hand, dvs störst hänsyn skall tas till hälsostörningar vid avelsplanering.
- Avelsdebuten bör ske tidigast vid den ålder då hunden med stor sannolikhet hunnit utveckla för rasen kända hälsostörningar.
- Avelsdebuten bör ske tidigast vid den ålder då hunden uppvisar en vuxen individs fysiska mognad och beteende (mentalitet).
- Prioritera avel som gynnar god funktion.

- Man bör använda avelsdjur ur så många familjer som möjligt och undvika att upprepa tidigare gjorda kombinationer.

- Aveln i små populationer blir mycket beroende av att import gör, liksom att uppfödarna låter para sina hundar utomlands. När man väljer avelsdjur i utlandet bör man välja individer med låg grad av släktskap till befintliga inhemska avelsdjur. (Man måste ta i beaktande att det i SKKs rasdata endast registreras stamtavlor över 3 generationer för importerade djur, varför inavelsnivån vanligen blir underskattad. SBBK rekommenderar därför att uppfödare använder sig utav Pawpeds, en internationell databas där inavelsberäkningen kan räknas ut över 5 generationer.)

- Till avel bör man endast använda hundar som inte bedöms ha nedsatt könsdrift eller oförmåga till normal parning.

- I avel bör beaktande göras för att anpassa de mentala egenskaperna till rasens funktion och samhällets krav. Hund som uppvisar beteendestörningar i form av starka rädlereaktioner eller aggressivitet ska inte användas i avel.

Barbet i världen

	2008	2013
Danmark	6-8	5-10
Norge	1	5
Nederländerna	30	300
England	10	63
Finland	87	>250
Italien	15	15
Schweiz	100	250
Kanada	120	600
USA	38-39	200
Tyskland	45-50	120
Belgien	?	32
Polen	9	80-85
Frankrike	279	?
Sverige	59	221

Det är svårt att få annat än uppskattade siffror, då ingen rasklubb har exakta siffror över antalet registrerade och levande barbeter. Förutom nämnda länder i tabellen ovan finns det enstaka djur i Österrike, Spanien, Litauen, Tjeckien och Montenegro.

I England är inte barbet erkänd som ras, så barbeter kan inte registreras hos den engelska nationella kennelklubben. Som resultat av detta så registrerar engelsmännen sina hundar i Frankrike.

I jämförelse med andra länder har inte rasen växt så mycket i Tyskland. Förklaringen till detta är att man i Tyskland bara kan para barbeter som genomgått ett jaktprov.

I siffrorna för barbet i Frankrike t.o.m 2008 ingår hundar som är födda 1996 och framåt. För 2013 har vi inte kunnat få några uppgifter.

Procentuellt växer rasen mest i Holland, Polen, Kanada och Sverige.

Barbet i Sverige - population och avelsstruktur

Population i Sverige

Den första barbetkullen i Sverige föddes 2005. Sedan 2009 har rasen ökat i jämn takt. Det har fötts 4-5 kullar per år, och det har importerats 1-6 hundar årligen.

Det finns idag, 2015, c:a 270 barbeter i Sverige. Det finns 14 registrerade uppfödare av rasen varav 10 är mer eller mindre aktiva.

I en ras under uppbyggnad, där aveln går ut på att försöka få rasen att överleva, så torde det viktigaste vara att skapa en stabil population – en population som rasen i framtiden kan stå stadigt på innan man börjar selektera bort djur som inte riktigt stämmer in i den gängse tolkningen av hur hundarna skall se ut. Målet med aveln borde vara att försöka få fram friska, välfungerande hundar med bra temperament - med så låg inavelsgrad som möjligt. Detta övergripande mål bör vara primärt.

Själva begreppet avel innebär planerad uppfödning där urvalet av avelsdjur styrs i syfte att påverka utvecklingen i önskad riktning. Men vad är önskvärd riktning? För ett framgångsrikt avelsarbete behöver det finnas avelsmål och strategier för hur målet ska uppnås. I följande text kommer rasklubbens avelsmål och strategier att redogöras.

Inavelsgrad

Ingen hund är fri från defekta arvsanlag, men i avel kommer många sjukdomar till uttryck hos avkomma först när det defekta anlaget dubbleras, dvs att samma anlag kommer från såväl tik som hane. I en liten population där det finns nära släktskap mellan många hundar kan inavel därför snabbt få negativa konsekvenser. Individuer som är nära släkt med varandra bär i högre grad än obeläktade djur på samma

varianter av en gen. I stället för att avla med hög inavelsgrad, med risk för att båda bär på samma defekta arvsanlag, bör man avla med så lågt släktskap (inavelsgrad) som möjligt.

Åtskilliga studier visar även att inavel har en negativ inverkan på egenskaper som är förknippade med reproduktion och överlevnad, så kallad inavelsdepression. Detta visar sig i minskad frukt-samhet hos föräldradjur, försämrade tillväxt och livskraft på grund av försämrade immunförsvar hos avkommor och kan vara en orsak till minskad kullstorlek.

I en numerärt liten population är det svårt att undvika inavel av den anledningen att ju färre djur populationen omfattar desto oftare kommer föräldrarna att vara släkt.

För barbet var rekommenderad högsta inavelsgrad för enskilda parningar 9 % fram till och med 2012-03-18. Då infördes den nuvarande gränsen om 6,25% i enlighet med SKK's högsta rekommendation. Detta ska ses som en övre gräns och är inte en önskvärd procentsats. Om majoriteten av parningarna ligger på denna nivå kommer inavelsökningen i rasen som helhet att bli för hög. En generell rekommendation, som redan tillämpas i många raser, är att inavelsökningen i populationen inte ska överstiga 2,5 % beräknat över fem generationer. Detta för att undvika stora genförluster.

	Valpar Svenskfödda	Valpar Export	Valpar Import	Kullar Antal	Kullstorlek Genomsnitt	Inavelsgrad Snitt per år
2001			1			
2002						
2003						
2004			2			
2005	15		2	2	7,5	0
2006	14		5	2	7,0	8,0%
2007	13	3	6	2	6,5	2,4%
2008			4			
2009	20	5	2	4	5,0	2,5%
2010	31	4	2	5	6,2	6,8%
2011	26	4	4	4	6,5	3,4%
2012	39	6	1	5	7,8	4,2%
2013	30	2	5	5	6,0	4,0%
2014	24	2	2	4	7,8	3,0%
2015	42	1	1	5	7,0	2,9%

Tabell 1. Population i Sverige. Tabellen visar antalet kullar som fötts i Sverige samt importer och exporter. Antalet kullar, kullstorlek samt inavelsgrad anges som ett genomsnittsvärde per år.

Om vi ser till rasens snittvärde per år avseende kullarnas inavelsgrader i Pawpeds avelsdatas (som framgår av tabell 1) kan vi se att inavelsgraderna har kunnat hållas förhållandevis låga, i jämförelse med SKKs övre gräns, med tanke på rasens förutsättningar som en mycket liten population under uppbyggnad. Av totala antalet genomförda parningar har 87% legat under den nu rekommenderade högsta inavelsgraden på 6,25%. Genomsnittet för rasen i sin helhet ligger i Sverige på 3,72 %.

Om vi ser till de enskilda kullarnas inavelsgrader kan vi se att mer än 50 % av kullarna har mindre än 4 % inavelsgrad, och 24 % mindre än 2 %. Tack vare en målmedveten avelsplanering har inavelsgraderna kunnat hållas förhållandevis låga, även om några enstaka kullar har haft höga inavelsgrader. Målet för avelsarbetet bör dock vara att sänka inavelsnivån i rasen.

Inavelsgrad	Antal kullar	% av kullar
< 2 %	9	24 %
2-4 %	11	29 %
4-6,25 %	13	34 %
> 6,25 %	5	13 %

En definition av begreppet inavel brukar vara att man avlar individer som ger avkommor med högre inavelsgrad än genomsnittet i populationen (idag 3,72 %). En parning som däremot ger avkomma med lägre inavelsgrad än genomsnittet i rasen är följaktligen att betrakta som utavel.

Inavelstrenden kommer dock med stor sannolikhet att inom några år påverkas av de nya karantänreglerna som Jordbruksverket infört 2015. Dessa regler försvårar import av hundar, och risken är stor att andelen obesläktade hundar kommer att minska i Sverige. Parningar utomlands kommer därför att fortsatt vara mycket angeläget.

Kullstorlek

Antalet valpar i en kull har varierat mellan 2 och 10 stycken. Medelvärdet på rasens kullstorlek är 7 valpar. Underlaget är för litet för att försöka påvisa samband mellan inavel och kullstorlek.

Debutålder

I en liten population med få kullar förloras genetisk variation för varje generation. Därför vill man försöka undvika snabba generationsskiften, det vill säga att låta unga föräldradjur paras. När en föräldrageneration dör försvinner de gener som inte förts vidare från föräldrar till valpar. (Med generationslängd avses här den genomsnittliga åldern hos en tik/hane då de avkommor föds som sedan utgör nästa generations avelsdjur.) Vid en generationslängd om 2 år går förlusten av genetisk variation dubbelt så snabbt som vid en generationslängd på 4 år. Ju längre generationsintervallet är desto mindre genetisk variation förloras per tidsenhet. Ur bevarandegenetisk synvinkel är det alltså olämpligt att använda unga djur i aveln. Äldre djur som ej tidigare använts i aveln bör prioriteras i avelsarbetet. Dessa individer besitter en högre andel ärftliga variationer, men fysisk och mental hälsa krävs självfallet även av äldre hundar.

I små populationer är det även viktigt att avelsdebut tidigast sker vid den ålder då hunden med stor sannolikhet hunnit utveckla för rasen kända hälso störningar. Många sjukdomar debuterar ofta efter 2 års ålder, t ex epilepsi, varför 3 år är en mer lämplig ålder för lägsta åldergräns för parning. Om man undviker unga avelsdjur är en mer omfattande utvärdering av avelsdjurens hälsa och mentalitet möjlig.

Hunden ska inte heller paras förrän tidigast vid den ålder då den uppvisar en vuxen individs fysiska mognad och mentalitet. En god mental mognad når en barbet först vid ca 3-4 års ålder.

Ovanstående resonemang betyder i praktiken att man i många raser bör vänta längre än man normalt gör med avelsdebut. I en liten utrotningshotad ras blir det än viktigare. Statistiken avseende barbetens debutålder i avel ser ut som följer.

	Tikar	Hanhundar
< 2 år	5 st (22%)	2 st (6%)
2 år	8 st (35%)	12 st (37%)
3 år	6 st (26%)	9 st (27%)
4 år	4 st (17%)	4 st (12%)
> 5 år	-	6 st (18%)

Tikar har parats i mycket ung ålder. 5 stycken tikar (22 %) har parats under 2 år års ålder, och motsvarande siffra för hanhundar är 2 stycken (6 %). 57 % av tikarna, och 43 % av hanhundarna, har pa-

rats vid 2 års ålder eller yngre. Hanhundarnas ålder vid avelsdebut har varierat från 1,5 - 11 år, och medeltalet ligger på 3,3 år.

Idag finns en rekommendation om 2 år som lägsta åldergräns vid parning, och många tikar och hanar paras vid denna ålder – eller till och med vid yngre ålder. Klubben bör överväga en rekommenderad lägsta åldersgräns på 3 år för avelsdebut. Detta för att främja en avel som syftar till friska hundar och som samtidigt minskar förlusten av genetisk variation.

Antal avelsdjur och kullar

Ett samband finns mellan hur många av rasens hundar som går i avel och inavelsökningen. Ett av klubbens viktigaste mål är därför att arbeta för att den effektiva populationen i rasen blir så stor som möjligt. Det innebär att så många som möjligt av de hanar och tikar som finns i rasen, som är hälsomässigt och mentalt lämpliga, bör användas i den fortsatta aveln. I avel bör dessutom nära släktskap undvikas så mycket det går.

Att så många hundar som möjligt används i aveln är viktigt för att minska hastigheten med vilken genetisk variation förloras. Antalet avkommor per individ bör dessutom vara jämnt, och överanvändning av enskilda individer bör undvikas.

Fler avkommor i genomsnitt per tik/hanhund jämfört med genomsnittet hos motsatt kön bör undvikas. En överrepresentation av avkommor från det ena könet ökar generellt hastigheten med vilken genetisk variation förloras. Statistiken för antalet kullar för tikar respektive hanhundar:

	Tikar	Hanhundar
1 kull:	11 st (48 %)	28 st (85 %)
2 kullar:	8 st (35 %)	5 st (15 %)
3 kullar:	4 st (17 %)	-

Till och med 2015 har det fötts 38 kullar i Sverige. Totalt har 23 tikar använts i aveln, medan motsvarande siffra för hanar är 33 stycken. Som framgår av tabellen ovan har 28 stycken av de hanar som använts i svensk avel parat sig 1 gång och 5 stycken har parats 2 gånger i Sverige. Vanligtvis brukar vissa hanhundar vara överrepresenterade i en ras, men detta problem finns inte i rasen idag. Fler avelstikar, som har lågt släktskap med de avelstikar som redan finns, skulle vara önskvärt i aveln.

I rasen är det viktigt att vi håller ner antalet avkommor per avelsdjur. Innan 2013 fanns en rekommendation om att en enskild barbet inte skulle ha

fler än 2 kullar, vilket är lämpligt med tanke på antalet nyregistreringar hos barbet. I en liten population bör inte en enskild individ få fler avkommor än 25 % av 1 års nyregistreringar (allt 5 % av 5 års registreringar om antalet registreringar varierar mycket). Om vi räknar på 2015 års registrerings-siffror skulle det i dagsläget vara lämpligt att varje enskild individ får max 11 avkommor under sin livstid.

Avelsrekommendationen ändrades dock för att lämna utrymme för en tredje kull – efter att en uppföljning av tidigare kullar gjorts och hunden bedömts vara ett lämpligt avelsdjur. Idag är således rekommendationen att såväl tik som hane ej ska lämna fler än maximalt 3 kullar eller 20 avkommor efter 2 kullar. En tredje kull kan alltså begränsas av två tidigare parningar som gett många valpar. En parningskombination som givit valpar ska ej upprepas.

Vi måste här vara medvetna om att 3 kullar per avelsdjur ligger högt om vi sätter det i jämförelse med hur många barbeter det föds för närvarande, samtidigt som antalet importörer är lågt. Skulle antalet nyregistreringar stagnera eller sjunka bör rekommendationen ses över. SBBK bör även påtala vikten av att uppfödare och hanhundsägare följer upp och utvärderar sin avel för att få fram tidigare avkommors avelsvärde inför en tredje kull.

I slutänden är dock den genetiska variationen avhängig hur många av dessa valpar som själva används i avel, vilket vi återkommer till.

Tikar i svensk avel

Antalet importerade tikar som används i aveln är av stor betydelse, och speciellt tikar med låg grad av släktskap till den inhemska populationen. Av de kullar som fötts i Sverige är 60 % födda av importerad tik.

Kullar födda av utlandsfödd tik:	23 st (60 %)
Kullar födda av svenskfödd tik:	15 st (40 %)

Om vi ser till den inhemska populationen så har 23 tikar, av totalt 119 registrerade tikar i Sverige som uppnått debutålder, fått minst 1 kull. I många raser är det vanligt att c:a 10-20 % av en ras tikar används i avel. I aveln av barbet har 19 % av tikar som uppnått lämplig ålder använts i aveln.

Hanhundar i svensk avel

Det inhemska avelsutbudet är av naturliga skäl litet vilket medför att val av avelshane kräver eftertänksamhet. Glädjande är att uppfödarna i Sverige är mycket engagerade, och många har parat sina tikar utomlands.

Parningar	t.o.m 2012	t.o.m 2015
Utomlands	59 %	50 %
Insemination	9 %	5 %
Importerad hane	9 %	5 %
Inhemsk hane	23 %	40 %

Av alla parningar som gjorts har 50 % skett utomlands, 5 % med insemination från utländsk hane, 5 % med importerad hane samt 40 % som parat med inhemsk hanhund. Tendensen är att inhemska hanhundar börjar användas i större utsträckning i och med att avelsbasen ökat i populationen.

Noterbart är att av de utländska parningarna med svensk tik, inkl inseminationer, står de finska hanhundarna för 36 % av det totala antalet. Hundar från Frankrike och Schweiz står för vardera 12 %.

Antal hanar använda i avel och deras härkomst:

Sverige	12 st
Finland	7 st
Frankrike	4 st (inkl 2 importer)
Danmark	1 st
Schweiz	4 st
Italien	1 st
Polen	1 st
Holland	2 st
Tyskland	1 st

Om vi ser till de 12 svenskfödda hanar som hittills har använts i aveln så utgör de 11 % av totalt 109 st registrerade hanar i Sverige som uppnått ålder för avelsdebut. Generellt sett brukar c:a 3-8 % av hanarna i en ras ingå i avelsarbetet.

Eftersom rasen är under uppbyggnad så måste vi se populationen i ett större internationellt sammanhang. Att använda utlandsägda djur i aveln är nödvändigt, liksom att importera obesläktade djur för avel. Valet av importerade djur, samt parningar utomlands, måste dock vara genomtänkta så att den faktiska genetiska variationen ökar. Parningar med hundar vars gener redan finns i överflöd i landet, eller import av djur som redan har flera syskon i avel, ger inte en ökning av den faktiska genetiska variationen i rasen.

En eventuell nackdel med att använda utländska avelsdjur är att risken för sjukdomar kan öka om deras sjukdomshistoria är mindre känd för oss. I vissa länder röntgar och ögonlyser man inte heller sina hundar i lika hög grad som i Sverige.

Barnbarnskurvor

Ett användbart verktyg för avelsanalys är en så kallad barnbarnskurva, vilken talar om hur många barnbarn en hund har. Om enskilda hanhundar används till många tikar ger det negativa effekter. Den genetiska variationen minskar drastiskt och det försvårar för många uppfödare att finna lämpliga hanhundar till sina tikar, då många kommer att visa sig vara för nära besläktade.

Om en överanvänd hund visar sig vara bärare av någon sjukdom, som inte var känd vid parningstillfället, kan dessutom skadan bli mycket stor.

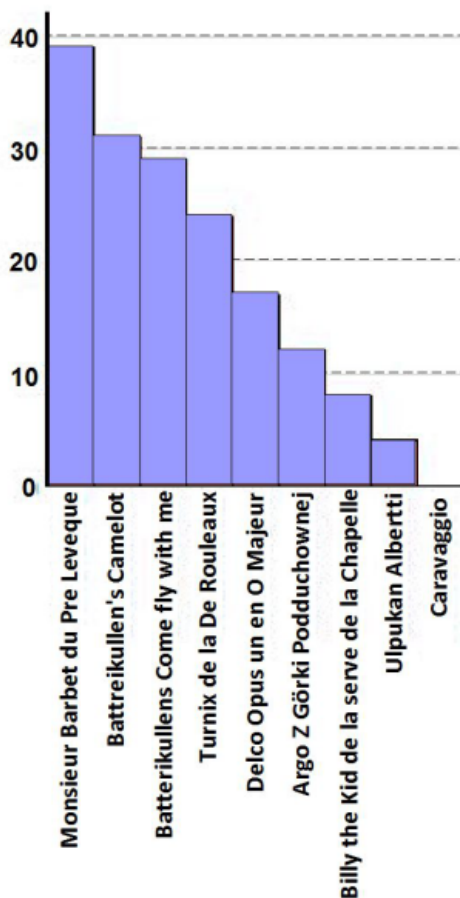
Det är inte bara antalet avkommor som påverkar en hunds inflytande, utan beror på i hur stor omfattning dessa avkommor i sin tur kommer att användas i avel. Även en hund med relativt få avkommor kan komma att få för stor påverkan om dess avkommor används flitigt.

En generell riktlinje är att en hund inte bör ha fler barnbarn än det dubbla rekommenderade maxantalet avkommor. För barbet skulle det innebära att en hund inte bör ha fler än c:a 40 barnbarn, vilket är mycket högt räknat. (Enligt en tumregel som tillämpas ofta borde egentligen inte antalet barnbarn överstiga 22 stycken om man sätter antalet barn och barnbarn i förhållande till antalet nyregistreringar.)

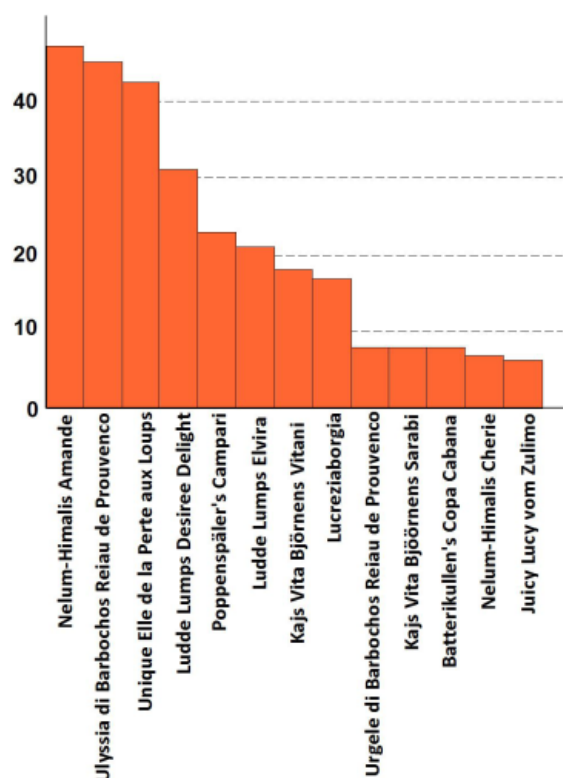
Som framgår av farfarskurvan på följande sida så har vi en hanhund med c:a 40 barnbarn; Monsieur Barbet du pre Leveque (import till Danmark från Frankrike). Kullsyskonen Batterikullen's Camelot och Batterikullen's Come Fly With Me är svenskfödda och har c:a 30 barnbarn vardera.

I diagrammet över mormorskurvan är det 3 tikar som har fler än 40 barnbarn, vilka är Nelum-Himlas Amande (import från Finland), Ulyssia Di Barbochos Reiau De Prouvenco (import från Frankrike) och Unique Elle de la Perte aux Loups (import till Finland från Frankrike). Det är inte konstigt att just dessa tikar finns med i många svenska hundars stamtavla, eftersom de var de första som bidrog till valpar i Sverige. Ännu har många parade tikar inte fått barnbarn, och vi bör vara uppmärksamma på hur kurvorna kommer att se ut framöver – och ta avelsbeslut därefter.

Farfarskurva

Mormorskurva

Målsättningar och strategier - avelsstruktur

Långsiktig målsättning

- Att bygga upp en livskraftig population

Kortsiktig målsättning

- Avel som drivs för att befrämja genetisk sundhet.
 - Avel med så låg inavelsgrad som möjligt. Målet är att medelnavelsgraden per år inte ska överstiga 3 %. (På sikt 2,5 %).
 - Så många lämpliga individer som möjligt ska nyttjas i aveln för att minimera förlusten av genetisk variation.
 - Undvika att enskilda individer eller grupper av närbesläktade individer överutnyttjas i aveln.
 - En debutålder för avelsdjur som främjar avel för friska djur och som minskar förlusten av genetisk variation, och som tidigast sker då hunden visar en fysisk och mental mognad.

Strategi

- Rekommendationer om högsta tillåtna gräns för inavelsgrad, maximalt antal kullar per individ och ålder för avelsdebut.
- SBBK hänvisar endast valpar efter parning som följer rekommendationerna, om inte undantag givits av särskilda skäl. Om hänvisning sker så kommer avvikelse från avelsrekommendation att skrivas ut.
- Import av lämpliga obesläktade avelsindivider skall uppmuntras liksom parningar utomlands.
- Avelsrådet ska bistå med råd och information kring hållbar avel samt hjälpa till att hitta lämplig avelspartner. I förekommande fall informera om risker med tänkt parningskombination.
- Informera om sund genetisk avel på hemsida och i klubbens Nyhetsbrev.
- Deltagande i SKKs avelskonferenser för att hålla sig à jour med kunskapsutvecklingen.
- SBBK ska fortsatt rådgöra med genetiskt sakkunniga inom små populationer samt utveckla kontakt med, och lära av, andra rasklubbar som representerar små hundpopulationer (t ex gotlandsstövaren och svensk lapphund).
- Ta fram en "liten avelshandbok" som kan utgöra ett informationsmaterial till framför allt nya uppfödare och hanhundsägare och till de som tar enstaka kullar.
- Uppmuntra ägare till bra avelstikar att låta para sin tik, och erbjuda enskild rådgivning, mentorskap, till dem som så önskar.
- Informera om möjligheten till SKKs låneavtal för avelsdjur, för att val av hund för avel ska kunna ske efter utvärdering och att fler hundar ska kunna komma ifråga för avel.
- Öka medlemsantalet i SBBK genom att erbjuda rabatterat medlemskap (100 kr) för valpar som anmäls av uppfödare.
- Avelsrådet ska samla adekvat och värdefull fakta och sammanställa statistik så länge populationen är numerärt liten och hanterbar.

Hälsa

Det är viktigt att förhålla sig till varje enskild ras särskilda förutsättningar. I en ras som har problem med en viss sjukdom bör aveln självklart bedrivas så att man minskar dessa problem.

Då populationen är numerärt liten, och den stora andelen hundar fortfarande är relativt unga, har vi i dagsläget liten kännedom om rasspecifika sjukdomar och avvikelser. Det finns många sjukdomar, defekter och avvikelser som en hund kan drabbas av, vilka SBBK är mycket angelägna att få ta del av när de uppstår. Utan denna information blir det svårt att kartlägga hälsan i rasen.

Att det finns ett samband mellan hälsa och inavelsgrader är viktigt att vara medveten om, liksom att en liten genpool kan förstärka en hunds nedärvda benägenhet för vissa sjukdomar. Man vet att färre sjukdomar uppträder om man avlar med låga inavelskoefficienter - eftersom det är mindre risk att hundarna bär på samma anlag för en viss sjukdom.

En kartläggning av hälsostatus i rasen pågår sedan våren 2015 genom en enkätundersökning riktad till ägare till hund över 2 år. Hälsoenkäten finns tillgänglig på rasklubbens hemsida och fylls i via internet. (Denna enkät ersätter de tidigare hälsoenkäterna som skulle fyllas i när en hund uppnådde 2 resp 5 års ålder)

Totalt har 108 enkätsvar kommit in, vilket utgör c:a 50 % av totalt antal barbeta som uppnått en ålder om 2 år. Svaren fördelar sig på följande ålderskategorier hos hundarna:

2-3 år	48 stycken
4-5 år	33 stycken
6-9 år	22 stycken
> 10 år	5 stycken

I den följande texten så kompletteras enkätsvaren med central statistik från SKK och vad som i övrigt är inrapporterat till rasklubbens avelsråd.

Naturlig reproduktionsförmåga

I en liten population är det viktigt att i avel endast använda hundar som inte bedöms ha nedsatt könsdrift eller oförmåga till normal parning - en god fortplantningsförmåga är en grundläggande egenskap som man måste värna om. Uppträder svårigheter vid parning eller valpning skall detta uppmärksammas i avelsarbetet.

SBBK har idag kännedom om 4 kryptorkida barbeta i Sverige, men det kan finnas ett mörkertal. Vidare finns kännedom om 3 tikar med misstänkta reproduktionsproblem. En av dem har tysta/oregelbundna löp, en annan har haft täta löp och avbrutna dräktigheter

och ytterligare en har haft onaturliga täta löp. Det finns hanar som visat tecken på sänkt könsdrift. Två tikar har inseminerats artificiellt, en av dem utan en normal parning innan. I dagsläget är uppskattningsvis c:a 8% av hanarna kastrerade, vilket är synd med tanke på rasens begränsade avelsbas.

Rekommendationen är att såväl tik som hane bör ha visat att de kan reproducera på ett naturligt sätt, och det avråds därför att använda insemination vid avelsdebuten för såväl tik som hane.

Bett och tanduppsättning

Saxbett är den korrekta bettformen för barbet. Det finns kännedom om 14 st hundar med avvikande tanduppsättning eller bett. 8 st har i enkäten angivit felaktigt bett (6 underbett, 1 överbett och 1 trångt bett). 6 stycken saknar någon tand. Rekommendationen är att inte avla på över- och underbett.

Ögonsjukdomar

Ögonundersökning måste göras hos veterinär som är speciellt utbildad och auktoriserad att diagnosticera ärftliga ögonsjukdomar, så kallade ögonlysare. Det finns många ögonsjukdomar som en hund kan drabbas av, även om vi i dagsläget inte fått så många av dessa diagnosticerade bland svenska barbeta.

Den vanligaste ögonsjukdomen som man diagnosticerar överlag är distichiasis (felväxande ögonhår). Två svenskfödda hundar samt en import har diagnosticerats med distichiasis. Dessutom har en barbet fått diagnosen näthinneveck och en annan hund har diagnosticerats med möjlig lindrig partiell punktformig katarakt vilken kommer att följas upp under 2016.

Av de barbeta som uppnått en lämplig ålder för att ögonlysa har 48 % ögonundersökts. Trenden är att allt fler låter ögonlysa sina hundar, vilket är mycket glädjande. Vi bör dock låta ögonlysa våra hundar i allt större omfattning för att få en bättre bild av ögonstatus i rasen, och för att kunna avelsplanera i syfte att minska ärftliga ögonsjukdomar i det fall sådana upptäcks i rasen.

År	Antal ögonlysta hundar i %
2008	32 %
2013	39 %
2015	48 %

Avelsrekommendationen är att båda föräldradjuret ska vara ögonlysta utan allvarlig anmärkning, och bör ha genomförts högst 12 månader innan parning. Hund som fått diagnosen "lindrig distichiasis" kan accepteras för avel om det andra föräldradjuret är helt fri från diagnos.

Höftleder

Riskerna för att en hund ska utveckla höftleds-dysplasi (HD) är till stor del ärftligt betingade. Detta innebär bland annat att hundar som själva har HD oftare producerar avkomma med dysplasi än hundar med normala höftleder. Många raser har problem med dysplasi och därför finns en generell rekommendation att inte använda hundar med dysplasi i avel.

När röntgenplåtarna avläses centralt av en veterinär graderas höftlederna i 5 grupper:

A normala höftleder, grad A

B normala höftleder, grad B

C lindrig dysplasi

D måttlig dysplasi

E höggradig dysplasi

Även hundar med normala höftleder kan producera avkomma som får HD. Risken för att en hund med normala höftleder producerar avkomma med HD ökar om till exempel dess föräldrar, kullsyskon, fastrar, morbröder har HD. Därför är det viktigt att inte bara se till höftledsstatus hos potentiella avelsdjur, utan även se till status hos närbesläktade vid avelsplanering. Rekommendationer finns i andra raser om att djur som är bedömda A eller B men där mer än 60 procent av föräldrar och kullsyskon är bedömda C-E inte bör användas i aveln.

För att uppfödarna ska ha tillgång till full information om HD hos ett djur och dess släkt krävs det att så många hundar som möjligt verkligen blir röntgade. Det är mycket glädjande att en så stor andel av barbeterna som uppnått en lämplig ålder för undersökningen i dagsläget är röntgade, även om det kan bli än bättre. Det ger uppfödarna ett värdefullt instrument vid avelsplanering:

År	Antal höftledsröntgade i %
2008	69 %
2013	72 %
2015	78 %

Resultatet av HD-röntgen för barbet framgår av nedanstående tabell, liksom utveckling över tid.

	HD A	HD B	HD C	HD D	HD E
2008	22 %	43 %	27 %	8 %	-
2013	34 %	33 %	23 %	9 %	1 %
2015	34 %	30 %	26 %	8 %	2 %

Då statistiken visar att 36 % av röntgade barbet till och med 2015 uppvisar någon grad av dysplasi

måste vår målsättning vara att försöka förbättra denna statistik. De möjligheter som finns till hands är att motivera hundägare att låta höft-röntga sina hundar för att få fram underlag som underlättar och möjliggör klok avelsplanering.

Till och med 2015 har rekommendationen tillåtit grad C i avel med hund som har grad A. Detta var nödvändigt för att öka avelsbasen i det begynnande arbetet med att skapa en population i Sverige. Avelsrekommendationen fr.o.m 2016 är att båda föräldradjuret ska vara höftledsröntgade med status A eller B. Vidare vill klubben inspirera till att man studerar HD-status hos syskon och föräldrar. Hundar, hos vilka mer än 60 % av föräldrar och kullsyskon är bedömda med dysplasi (C-E), är mindre lämpliga i avel.

Armbågar

Armbågsledsartros (ED) är liksom höftleds-dysplasi till stor del ärftligt betingad, och precis som för HD är det viktigt att ägare låter röntga sin hund.

När röntgenplåtarna avläses ser man om det föreligger benpålagringar, varefter man graderar dessa enligt följande:

- 0 inga påvisbara förändringar (U.A)
- 1 lindriga benpålagringar (LBP)
- 2 måttliga benpålagringar (MBP)
- 3 kraftiga benpålagringar (KBP)

Antalet armbågsledsröntgade hundar är, av de som uppnått lämplig ålder, färre än de som röntgat höftleder. Men fortfarande är en stor andel barbet armbågsledsröntgade och kan utgöra en värdefull information vid avel.

År	Antal armbågsledsröntgade i %
2008	51 %
2013	62 %
2015	70 %

Resultat av ED-röntgen för barbet framgår av nedanstående tabell, liksom utveckling över tid.

	ED 0	ED 1	ED 2	ED 3
2008	100 %	-	-	-
2013	93 %	4 %	3 %	-
2015	92 %	5 %	2 %	1 %

Avelsrekommendationen är att båda föräldradjuret ska vara armbågsledsröntgade (ED) och att endast hund med ED-status 0 bör användas i avel.

Epilepsi / kramper

Epilepsi är en sjukdom som kan drabba alla raser. De flesta hundar med ärftlig epilepsi får sitt första anfall mellan ett och fem års ålder. En vanlig debutålder är kring 2 år.

I Finland bedrivs ett forskningsprojekt för att finna DNA för epilepsi hos barbet. Blodprov kan tas av veterinär vilket sedan skickas till Helsingfors för analys. Klubben uppmuntrar sina medlemmar att skicka in prover. Hur man går till väga kan man läsa sig till på klubbens hemsida.

I Sverige finns en svenskfödd hane och en importerad tik från Frankrike, utan avkommor, som har haft kramper. Epilepsi/kramper har även konstaterats hos 2 stycken svenskfödda hanar, utan nära släktskap, vilka har exporterats till Finland respektive Kanada.

Genom att i avel undvika användning av unga hundar med genetiska förutsättningar för epilepsi minskar man risken att anlag förs vidare.

Hund som har kramper eller epilepsi ska inte användas i avel. Syskon till hund som påvisat kramper eller har epilepsi bör avvakta avel tills de uppnått 5 års ålder. I kullar där fler än en (1) valp drabbats bör syskonen inte användas alls.

Hjärtsjukdomar

Enligt försäkringsstatistik utgör hjärtsjukdomar en av de vanligaste dödsorsakerna hos hundar generellt sett. Många av hjärtsjukdomarna är mer vanliga i vissa raser än andra, och flera av hjärtsjukdomarna är med stor sannolikhet ärftliga. Eftersom barbet utgörs av en mycket liten population är det idag svårt att uttala sig om rasen har större benägenhet för vissa typer av hjärtsjukdomar.

Kännedom finns om 2 stycken tikar som avlidit till följd av förstorat hjärta (kardiomyopati). Två andra hundar står under observation för förstorat hjärta. Sjukdomen, som är den näst mest förekommande hjärtsjukdomen, förekommer nästan uteslutande hos medelstora och stora hundar.

Kännedom finns även om att en ung tik avlivades efter att det hade konstaterats allvarlig arytm i samband med en annan veterinärundersökning.

Hund som har ärftligt hjärtfel ska inte användas i avel. Kullsyskon, i en kull där max ett (1) syskon fått hjärtproblem, kan med stor försiktighet användas i avel om det anses tillföra rasen andra positiva effekter.

Tremor

Ofrivilliga skakningar utan känd orsak (idiopatisk) har noterats hos hundar. Skakningarna är lokaliserade till benen, och verkar uppstå under och efter någon form av anspänning samt vid upphetsning. Några har skakningar i frambenen, några i bakbenen medan åter andra har skakningar i både bak- och framben. Skakningarna påverkar inte hundarnas arbetsförmåga.

En neurologisk specialistundersökning 2012 beskrev skakningarna som postural tremor. Det finns anledning att tro att det finns en ärftlig komponent i utvecklandet av denna tremor.

Via enkätsvar finns i dagsläget kännedom om 14 stycken hundar med skakningar. Det kan finnas ett mörkertal då det har uppgivits att skakningarna kan upplevas som naturliga och "icke ovanliga".

Rekommendationen är att man inte ska avla på hundar med tremor. Man bör även senarelägga eventuell avelsdebut för symptomfria kullsyskon.

Övrigt

Sakralisation: Det finns kännedom om 2 stycken hundar som har diagnostiserats med sakralisation. Detta är en medfödd defekt som innebär att den sista ländkotan och korsbenet växt ihop. Ofta är dessa hundar symptomfria och förändringen upptäcks ofta först vid en höfttröntgen. Hund med diagnosen bör inte användas i avel eftersom det kan predisponera för allvarlig ryggsjukdom.

Osteochondros: Det finns kännedom om 2 stycken hundar som har diagnostiserats med osteochondros i bogleder. Osteochondros är en tillväxt-rubbning i ledbrocken hos den växande hunden, och uppstår oftast hos medelstora till stora raser i den ålder då valpen växer som mest. Förändringarna ses oftast i armbågs-, bog-, knä- och hasleder. Anlaget för osteochondros är ärftligt och hundar som drabbas ska inte användas i avel.

Cancer / tumörer: Enkätsvaren visar att 6 st har drabbats av någon form av cancer, varav 5 stycken har angivit att deras hund har drabbats av juvertumörer och 1 st har angivit prostatacancer. Avelsrådet har kännedom om totalt 11 fall av cancer av vilka 8 är avlidna.

Kylothorax: En ung tik har avlidit på grund av lymfa i brösthålan, vilket är det enda kända fallet på hund i Sverige.

Livmoderinflammation: 5 stycken av barbetägarna har angivit att deras hund har drabbats av livmoderinflammation.

Öroninflammation: 21 stycken av barbetägarna har angivit att deras hund har drabbats av öronproblem. 7 stycken har angivit svamp och resterande svar anger öroninflammation.

Hudproblem: 1 barbetägare har via enkätsvar angivit att deras hund har hudproblem. Ytterligare 13 stycken har angivit tillfälliga och övergående hudproblem.

Allergi: 6 stycken av barbetägarna har via enkätsvar angivit att deras barbet har någon form av allergi.

Sammanfattning

Det är vanskligt att uttala sig om huruvida rasen är överrepresenterad när det gäller något specifikt hälsoproblem. Populationen är fortfarande mycket liten, och vi har endast dokumenterat kännedom om hälsostatus hos ca 100 hundar, vilkas ägare har besvarat hälsoenkäten. Fler skulle behöva besvara enkäten för att SBBK ska få ett bättre underlag för kartläggning av hälsa i rasen.

Då den centrala statistiken för HD i rasen visar på att 36 % av röntgade barbeter i dagsläget uppvisar någon grad av höftledsdysplasi måste vi göra allt för att förbättra denna statistik.

Det är angeläget att uppfödare informerar sina valpköpare om de hälsoundersökningar som finns, samt påminner valpköparna när valparna uppnår en lämplig ålder för HD/ED-röntgen, ögonlysning och mentalbeskrivning (BPH/MH). Dessutom är det viktigt att uppmuntra valpägarna att svara på rasklubbens hälsoenkät.

Det är viktigt att i avel:

- undvika parningskombination som utifrån tillgänglig information ökar risken för allvarlig sjukdom/ funktionshinder hos avkomman.
- alltid lämna sanningsenliga och fullständiga uppgifter om våra hundar.
- i avel inte använda hanhund/tik förrän vid den ålder då hunden med stor sannolikhet hunnit utveckla för rasen kända hälsostörningar.

Målsättningar och strategier - Hälsa

Långsiktig målsättning

- Avel för en frisk och sund population

Kortsiktig målsättning

- För varje enskild parning ska hundens hälsa och välbefinnande alltid komma i första hand.
 - Avelskombinationer som prioriterar hälsa.
 - Avelsverksamhet som prioriterar genetisk variation vilket befrämjar hundars hälsa.
 - Avelsdebuten bör ske tidigast vid den ålder då hunden med stor sannolikhet hunnit utveckla för rasen kända hälsostörningar.
- Ökat deltagande i hälsoenkäter för att kunna få en bättre kännedom om hälsostatus i rasen.
- Förbättra HD-status i populationen.
- Öka antalet röntgade barbeter.
- Följa upp om den nyskrivna rekommendationen, om att endast använda hundar med A- eller B-höfter i avel, påverkar avelsarbetet negativt.
- Föra register över mortalitet i rasen för att på sikt få kännedom om livslängd i rasen samt få ökad kännedom om eventuella allvarliga rasbundna sjukdomar.

Strategi

- SBBK hänvisar endast valpar efter parning som är förenliga med avelsrekommendationer, om inte dispens givits av särskilda skäl. Om hänvisning sker kommer avvikelse från rekommendation att skrivas ut.
- Informera och uppmuntra till deltagande i enkätundersökning beträffande rasens hälsa.
- Informera och motivera ägare till att låta höft- och armbågsröntga samt ögonlysa sina hundar. Framför allt behövs mer kunskap om höftledsstatus i rasen, vilket bidrar till ökad information inför avelsbeslut.
- Inför avelsbeslut noga studera statistik vad avser HD. I överväganden ska inte bara hänsyn tas till aktuella avelsdjur, utan man bör även studera nära släktingar så som kullsyskon och föräldrar. (Hundar med HD A eller B, hos vilka mer än 60 % av föräldrar och kullsyskon är bedömda med dysplasi (C-E), är mindre lämpliga i avel).
- Informera och motivera medlemmar att lämna blodprov till de studier som bedrivs om epilepsi i Finland.

Funktion

Avelsarbetet har genom århundraden gett oss en mängd olika hundraser med specialistkompetens. Målmedvetet urval har skapat raser som är extremt skickliga på att utföra vissa sysslor, t ex olika former av jakt-, vallnings-, vakt- och spårarbete. Är rasen specificerad för en särskild arbetsuppgift så bör aveln ta hänsyn till att hunden är byggd för att klara av just detta arbete, samt har den mentalitet som erfordras.

Barbet har traditionellt använts inom jakt och där haft som arbetsuppgift att spåra, hitta och stöta upp fågel för att på så vis ge jägaren möjlighet att skjuta fågeln när den lyfter. Sedan ska hunden apportera tillbaka den skjutna fågeln från varhelst den hamnat. Oftast i vatten, men också på land.

Vissa för hunden karaktäristiska särdrag kan försvagas om inte hundens alla arbetsegenskaper används i praktiken. Dels för att avelsurvalet försvåras men även för att egenskaperna inte förs vidare enligt epigenetikens rön. Förenklat kan det beskrivas som att en individs erfarenheter har satt spår i dennes gener, och på så vis kan dessa erfarenheter föras vidare till avkommor. Att endast ett fåtal barbet idag används vid jakt är därför olyckligt.

Rasen fungerar idag främst som sällskapshund, även om ett fåtal individer används i jakt så som spårande hund eller apporteringhund. I aveln bör man dock beakta och prioritera de rasspecifika arbetsegenskaperna såsom arbetsvillig, robust, modig, social, tålmodig, snabb, lättlärd och dess hängivenhet gentemot ägaren, viljan att vara till lags och dess förkärlek till vatten. Förutom att rasen passar för träning i olika hundsporter så lämpar sig barbet som service-, terapi- eller vårdhund med sin stabila karaktär.

Funktionsprov

FCI ställer krav på fältprov/användningstest för internationellt championat för barbet, och i hemlandet Frankrike har rasen möjlighet att delta i flera olika officiella jaktprov. Det grundläggande anlagsprovet heter "TAN d'eau" och prövar om hunden är socialt trygg, om den är skotträdd och om den är villig att apportera i vatten. För franskt utställnings-championat krävs ett genomfört "TAN d'eau". I Frankrike finns även jaktproven BCE och BICP som barbet kan delta i.

I Finland har man sedan några år tillbaka infört krav på att en barbet ska ha genomgått ett grundläggande anlagsprov (SPA) eller jaktprov för att kunna bli utställningschampion. Även i Belgien krävs ett godkänt "TAN-prov" för att bli utställningschampion. I Tyskland finns olika jaktprov för barbet, och ett s.k. anlagsprov som specialklubben anordnar. Att genomföra detta anlagsprov är ett krav för de hundar i Tyskland som ska gå i avel.

I Sverige finns idag inget specifikt funktionsprov för rasen. SBBK ser dock positivt på att införa ett enklare anlagstest – liknande "TAN d'eau" men som är anpassat till svensk jaktetik. Detta skulle till en början kunna anordnas inofficiellt. Målsättningen skulle vara att på ett enkelt och grundläggande vis pröva hundens läggning och arbetsvilja. Detta förutsätter naturligtvis att det finns ett intresse bland svenska barbetägare.

Om man idag vill prova sin hunds fallenhet för jakt och apporteringsarbete finns "Jägareförbundets särskilda apporteringstest", där alla hundraser får delta. Syftet är att pröva hundens sökförmåga, apporteringslust, apportgrepp, skottreaktion, samarbetsvilja och vattenarbete. Ingen barbet har idag provats i detta test.

Bruksprov och andra officiella hundsporter

Rasen har god kapacitet som arbetshund, och kan beskrivas som en allround-hund. Barbet lämpar sig för olika typer av nosarbeten samt olika lydnadsdiscipliner och är smidig nog för agility - vilket gör att brukshunds-träning och andra hundsporter passar bra.

C:a 24 stycken (9 %) av svenska barbeter har registrerade resultat från någon officiell tävling/prov. Noterbart är att det är 22 tikar och 2 hanar som har något officiellt resultat.

- 9 st har godkänt anlagsprov i viltspår
- 2 st har tävlat i spår (bruks)
- 10 st har tävlat i tävlingslydnad
- 9 st har tävlat i rallylydnad
- 7 st har tävlat i agility

Målsättningar och strategier - Funktion

Långsiktig målsättning

- Att rastypen skall förbli trogen det ursprungliga användningsområdet som apportör, med de rastypiska egenskaper som även gör den lämpad för andra aktiviteter och hundsporter.

Kortsiktig målsättning

- Främja avel som upprätthåller rasens funktion och arbetsegenskaper såsom arbetsvillig, social, robust, tålmodig, hängiven, snabb och lättlärd.
- Att rasens arbetsegenskaper blir kända, så att en allt större andel barbeter får delta i jakt eller i annat lämpligt arbete.
- Utröna om intresse finns för inofficiellt anlagsprov.

Strategi

- Vid avel ta hänsyn till de rasspecifika egenskaperna.
- Informera om rasens arbetskapacitet.
- Initiera diskussion om anlagsprov.
- Årligen utse "Årets arbetande hund".

Mentalitet

Rasen beskrivs som en stabil och trygg hund. Den ska vara orädd, nyfiken, lyhörd, följsam, social, vänlig, mild, lojal, tålmodig och intelligent. Dessa egenskaper har varit nödvändiga, i sitt nära samarbete med sin förare, som stötande och apportrande fågelhund - och dessa egenskaper gör den även mycket lämplig som familjehund. Rasen är framavlad för att arbeta mycket intensivt under korta stunder, för att passivt och tålmodigt vänta däremellan. Detta gör att en barbet kan fungera bra som lugn och stabil familjehund om den också får tillfällen till att vara aktiv.

Individer som tillhör samma ras kan dock ära olika mycket av de rastypiska egenskaperna, och i det genetiska lotteriet kan många olika kombinationer uppstå. Man får vara observant på icke önskvärda egenskaper, t ex rädsla och aggressivitet.

Fokus har allt mer kommit att läggas på hundars mentalitet, och SKK uppmanar rasklubbarna att prioritera arbete med frågor kring mentaliteten.

Mentalitetsenkät

För att kartlägga mentaliteten i rasen pågår sedan våren 2015 en enkätundersökning riktad till barbetägare som äger hund över 2 år. Totalt har knappt 100 enkätsvar kommit in, vilket utgör c:a 40 % av totalt antal barbeter som uppnått 2 års ålder.

Enkäten är utformad för att få mer kunskap om hur barbetägare uppfattar sina hundars mentalitet och personlighet i vardagen, och följande kan utläsas:

- 88,5 % av de som besvarat enkäten anger att hunden har ett bra temperament och upplever inga problem i vardagen. 11 % anger att hunden visar rädsla/osäkerhet för antingen andra hundar, andra människor eller i olika miljöer.
- 94 % anser sin hund vara följsam
- 97 % anger att hunden fungerar bra tillsammans med människor utanför familjen. 24 % beskriver deras hundar som mycket sociala med ett stort intresse av andra människor. 52 % anger att deras hund är måttligt intresserad medan 9 % anger ett begränsat intresse
- 91 % anger att hunden fungerar bra ihop med andra hundar
- 21 % anger att hunden har ett stort aktiveringsbehov, medan 79 % anger ett måttligt behov
- 54 % anger att hunden behöver måttlig mental stimulans, 16 % anser den behöva daglig mental träning och 32 % anger ett litet behov av mental stimulans
- 80 % upplever sin hund som stresstålig

- 52 % upplever sin hund som känslig (sensitiv)
- 82 % upplever sin hund som självständig
- 96 % upplever ingen aggressivitet hos sin hund medan 4 % upplever lite aggressivitet

Mentalbeskrivningar BPH / MH

Ett mer objektiva instrument för att mäta mentala egenskaper är beskrivningarna som görs i Beteend- och personlighetsbeskrivning Hund (BPH) och Mentalbeskrivning Hund (MH).

Mentala beskrivningar av hundar mäter egenskaper som i forskning visat sig vara mycket ärftliga, och som har stark koppling till vardagsbeteenden. Testerna mäter mestadels känslor, speciellt rädsor.

- 22 st har genomfört **BPH-beskrivning**, vilket är c:a 12 % av de barbeter som har åldern inne. Såväl enskilda hundars värden, som genomsnittliga BPH-värden för rasen, åskådliggörs med spindeldiagram. Tillförlitligheten för rasens medelvärde är låg fram till dess att ett större antal barbeter har beskrivits - som minst 30 st. Vi har trots detta valt att publicera ett spindeldiagram, se figur 1. Varje ras som uppnår 200 (svenskfödda) beskrivna hundar får en rasspecifik och mer detaljerad sammanställning, samt en tolkning av rasens spindeldiagram - gjord av en arbetsgrupp inom SKKs kommitté för hundars mentalitet.
- 9 st har genomfört **MH-beskrivning** (ett test har därutöver avbrutits av testledaren). C:a 5 %, av de barbeter som har åldern inne, har MH-beskrivits. MH redovisas i form av spindeldiagram först när rasen har 40 eller fler beskrivna hundar och minst 15 av vardera kön.

Varje mentalbeskriven barbet bidrar med en liten del till ökad kännedom och förståelse för barbetens egenskaper och särdrag. Syftet med mentalbeskrivningar är dessutom att kunna utgöra ett instrument i hundaveln, men det kräver att fler barbetägare låter mentalbeskriva sina hundar.

Mentalbeskrivna avelsdjur

Av de hundar som har gått i avel har endast en mindre andel mentalbeskrivits. Av avelstikarna har endast 5 st (22 %) mentalbeskrivits, och av svenska hanhundar är motsvarande siffra 3 st (21 %).

Mentalbeskrivning som avelsverktyg

Mentalbeskrivningar ger kunskap om rasens mentalitet i stort, men de ger även information om den enskilde hunden och dess lämplighet för avel.

Eftersom rasen är numerärt liten, och antalet hundar som beskrivs är få, vore det önskvärt om vi har en gemensam beskrivningsmodell. Av denna anledning rekommenderar SBBK att hundar gör BPH i första hand. På sikt finns förhoppning om att denna beskrivningsmodell ska kunna utgöra en värdefull hjälp för uppfödare vid avelsplanering och utvärdering. Med hjälp av BPH ökar möjligheten att identifiera de individer som utmärker sig positivt och har de egenskaper vi vill se hos våra hundar.

SBBK har kännedom om att det finns några skygga, mindre balanserade samt mindre sociala barbeter. Även omdömen från utställningar vittnar om några barbeter med för rasen otypisk mentalitet. Till och med 2013 har domare gjort 12 anmärkningar om hund som är mer eller mindre skygg, osäker och reserverad. (Under samma period har domare bedömt temperamentet som bra eller utmärkt 80 gånger). Detta är något som bör beaktas innan det blir ett problem i rasen.

SBBK önskar att fler ägare låter mentalbeskriva sina hundar och vill särskilt uppmana ägare till tikar och hanhundar som ska gå i avel att låta mentalbeskriva hundarna innan parning. Flera rasklubbar har infört avelsrekommendation med krav om mentalbeskrivning för avelsdjur, och detta är något som även bör diskuteras inom SBBK. Ett formellt krav på genomförd mentalbeskrivning bör dock förankras, och får ej motverka önskan om att fler hundar ska gå i avel. Förslagsvis skulle ett krav inledningsvis kunna komma att gälla avelstikar.

Målsättningar och strategier - Mentalitet

Långsiktig målsättning

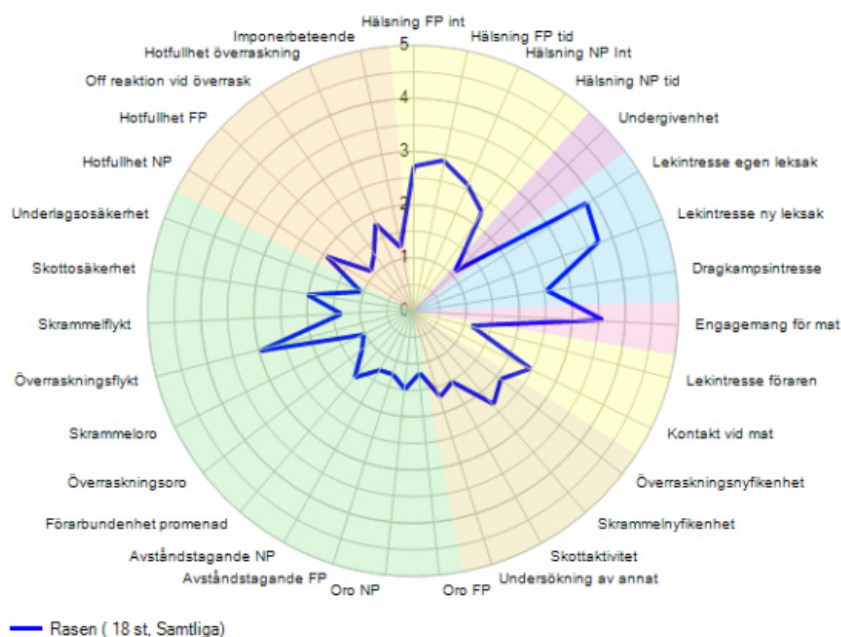
- Avel för mentalt sunda hundar, med för rasen rastypiska egenskaper.

Kortsiktig målsättning

- Främja avel som upprätthåller en god mentalitet, samt i avel förebygga förekomsten av icke önskvärda egenskaper hos avkomman.
- I avel prioritera hund som är stabil och trygg samt visar sig orädd, nyfiken, lyhörd, social, mild och tålmodig.
- BPH-beskrivna hundar i större omfattning.
- Uppnå en ökad svarsfrekvens på SBBKs mentalitetsenkät.

Strategi

- Påtala vikten för medlemmar att svara på SBBKs enkät rörande mentalitet.
- Att uppmana de som är involverade i avel (uppfödare och hanhundsägare) att låta BPH-beskriva sina tikar, och om möjligt hanar.
- Att uppmuntra och motivera fler barbetägare att låta BPH-beskriva sina hundar.
- Organisera BPH-dagar för klubbens medlemmar

Figur 1. BPH-beskrivningarnas resultat redovisas bl a i ett spindeldiagram. Den blå linjen beskriver rasens genomsnittliga BPH-värden. Spindeldiagrammet graderas från 1-5, där 5 anger den kraftigaste reaktionen. Diagrammet är färgindelad efter de beteendegrupper som beskrivs i BPH.

Mycket kortfattat kan man utläsa att barbeter bl a visar ett relativt högt lekintresse och låg grad av oro. Underlaget är dock för litet för att kunna uttala sig om vart rasen står avseende rädslor, nyfikenhet mm.

Exteriör

För alla hundraser finns en skriven rasstandard, vilken beskriver idealhunden inom rasen. För att en hund ska vara lämpad för sin arbetsuppgift skall den vara byggd på ett sätt som gör att den blir skicklig i sin sysselsättning och att den håller för detta arbete, samt har den mentalitet och karaktär som krävs.

År 2007 hölls en första domarkonferens för barbet i Sverige. Där presenterades några barbeter för domarkåren och Kennet Edh, som höll i konferensen, gick igenom rasstandarden och noterade anvisningar med tanke på för rasen viktiga karaktäristika.

Rasstandard

I rasstandarden beskrivs barbet som en medelstor hund med normala proportioner. Den har en karaktäristisk tjock, ullig och lockig/krullig päls, och på hakan bildar pälsen skägg. Viktiga måttförhållanden för helhetsintrycket är att nospartiet ska vara aningen kortare än skallen, och kroppens längd (mätt från skulderleden till sittbensknölen) skall överstiga mankhöjden en aning.

Storlek:

Mankhöjd för hanhundar: 58-65 cm

Mankhöjd för tikar: 53-61 cm

Avvikelse på +/- 1 cm tolereras.

Huvud:

Pälsen på huvudet skall hänga ner mot nosryggen, skägget skall vara långt och rikligt och den mycket rikliga mustaschen skall täcka hela nospartiet.

Skallpartiet skall vara runt och brett utan elegans. Nospartiet skall ha kraft och vara tydligt kvadratisk, brett och kort. Stopet skall vara markerat och nosstryffeln skall vara bred med väl öppna näsborrar.

Ögon ska vara runda och helst mörkbruna (på ljusare hundar kan något ljusare ögonfärg accepteras).

Öron ska vara mycket lågt ansatta, och vara långa, flata, breda och klädda med lång päls. När öronen (med päls) förs mot nosstryffeln ska de nå förbi denna med minst 5 cm.

Hals:

Halsen ska vara kort och stark. Det är viktigt att halsen har tillräcklig kraft eftersom en sjöfågel kan vara tung att bära. Den korta halsen understryker att rasen inte ska ge ett elegant intryck.

Kropp:

Kroppen ska ha tillräckligt djup och tillräcklig volym vilket bidrar till ett relativt kompakt helhetsintryck.

Överlinjen ska vara mycket fast, och ryggen vara stark. Ländpartiet ska vara välvt, kort och starkt. Korset är avrundat sett i profil och utgör en harmonisk förlängning av ländlinjen.

Bröstkorgen ska vara bred, väl utvecklad, djup och nå till armbågarna och ha välvda, men inte tunnformade, revben.

Svansen skall bäras något höjd och nå ovanför rygglinjen när hunden är i rörelse. Den ska vara lågt ansatt och ha en svag krok i spetsen.

Extremiteter:

Skulderbladen skall vara snedställda, och vinkeln mellan skulderblad och överarm skall vara 110-115 grader. Överarmarna ska vara starka och väl musklade. Underarmarna ska vara raka med stark benstomme. De är parallellt ställda och fullständigt täckta med lång päls. Tassarna ska vara runda, breda och täckta med päls.

Lårbenen ska vara lätt snedställda och väl musklade. Hasorna ska vara lågt ansatta och väl vinklade. Mellanfötterna är parallellt ställda.

Huden ska vara tämligen tjock för att erbjuda tillräckligt skydd.

Päls:

Pälsen är en mycket viktig del av funktionen hos en vattenhund. Pälsen ska vara ullig och bestå av lockar, som när de är som längst bilda långa testar. Den rikliga pälsen ska i naturligt skick täcka hela kroppen. I en valsituation mellan hundar av samma kvalitet ska lockig päls gå före vågig.

Pälsen, som är ett av rasens viktigaste karaktäristiska, får klippas så att den blir funktionell och väl presenterad, men aldrig bara för att hunden ska bli formklippt och flott. Barbet ska ha en rustik rasprägel och är ingen klippras som t. ex. pudel.

Färg:

Enfärgat svart, grå, leverbrun, fawn, sandfärgad, vit eller vit med mer eller mindre fläckighet. Alla nyanser av fawn och sandfärgat accepteras men nyanse skall helst vara enhetlig på hela kroppen.

Karaktär:

Barbet är en stabil och social hund. Aggressivitet eller skygghet hos hund är diskvalificerande fel.

Exteriöra förtjänster och brister

Hur har då domare värderat våra barbeter i förhållande till rasstandard? Vilka förtjänster respektive brister har domarna ansett att rasen i stort har?

SBBK har studerat utställningskritiker som givits på officiella utställningar i Sverige, för att kunna notera vilka förtjänster och brister som oftast framhållits vid exteriörbedömningarna. Efter att ha studerat samtliga bedömningslappar som givits till utställda barbeter t.o.m 2013, har en sammanställning gjorts av de omdömen som varit mest påtagliga och vanligast - både vad avser förtjänster och brister, se bilaga 1.

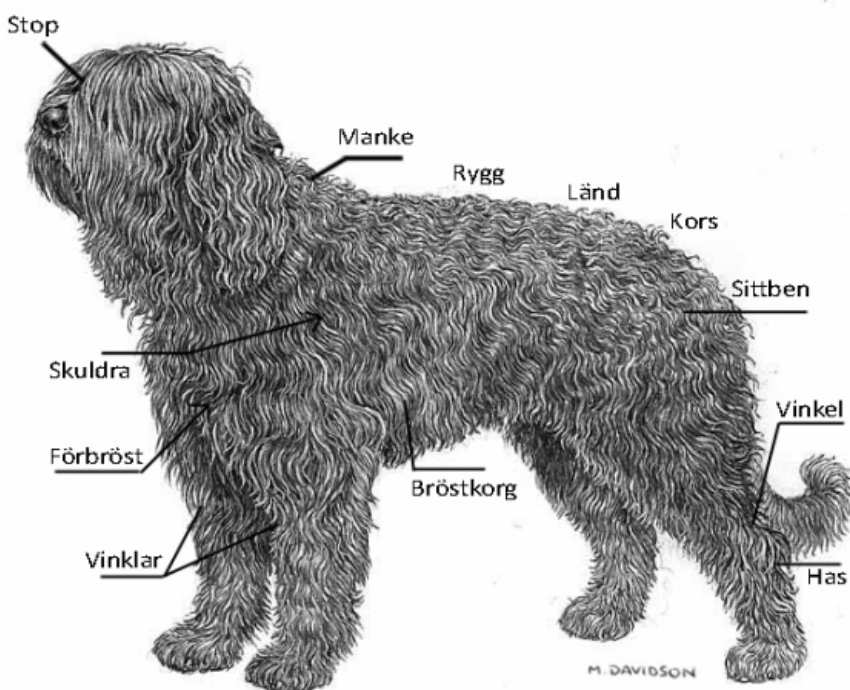
Det är glädjande att se hur rastypiska våra hundar uppfattas. Av 333 omdömen har 286 gett uttryck för mycket rastypiska hundar - som har fått excellent.

Domarna har givit följande omdömen:

Excellent:	286 st
Very Good:	39 st
Good:	5 st
Sufficient:	1 st
Cannot be judged:	2 st

- Huvuden har bedömts som rastypiska i stor utsträckning, men anmärkningar har gjorts på att man saknat ett kraftigt/brett huvud.
- Mörkare ögon har önskats i en del fall.
- Bredare/mer kraft i nospartiet har efterlysts.
- Anmärkning på kort nacke och klen eller på undre gränsen till rastypisk stark hals.

- Knappt tillräcklig kropp och en önskan om mer volym och massa. Man har även uttryckt en önskan om kraftigare benstomme.
- Önskan om bättre topline, och ryggen kunde ha varit starkare/stabilare.
- Anmärkningar om korset såsom kort, snett, brant, eller fallande kors.
- Anmärkningar om saknat förbröst och en önskan om starkare förbröst.
- Behöver djupare eller mer volym i bröstorg.
- Anmärkningar om olika grader av högt burens svans eller en önskan om bättre svansförling.
- Anmärkningar på hundar som knappt haft vinklar och många omdömen där man önskat bättre vinklar. Noteringar om öppna frambensvinklar.
- Anmärkningar om trång front, önskan om stabilare front eller att den behöver fyllas ut.
- Många omdömen om godtagbar eller utmärkt päls. Anmärkningar har främst handlat om att man önskat lockigare päls. I övrigt önskar man annan päls av olika anledningar, t ex otypisk mjuk päls, kort päls eller önskan om bättre pälsfärg.
- Anmärkningar beträffande storlek har framför allt givits hundar som ansett vara stora, medan några enstaka har ansetts vara lite väl små.
- Många anmärkningar på trång bak. Önskan om mer driv, stabilare rörelser och bättre rörelser. Anmärkningar om korta steg.
- Anmärkningar om mer eller mindre skygga, osäkra och reserverade hundar.

Barbet ska enligt rasstandardens bland annat ha långa och breda öron som är lågt ansatta, en kort och stark hals, stark rygg med ett välvt ländparti, bred och djup bröstorg som når ner till arm-bågarna. Svansen, som är lågt ansatt, ska bäras något förhöjd med en svag krok i toppen. Pälsen, som är ett av rasens viktigaste karaktäristika, ska vara ullig och lockig/krullig.

Hunden ska inte ge ett elegant intryck, utan ett relativt kompakt och robust helhetsintryck.

Utställning är det enda verktyg vi har för att få en opartisk bedömning av hur hunden exteriört står sig mot rasstandarden. Genom att ställa ut hunden ger man uppfödare och SBBK en bättre bild av hur vår ras ser ut exteriört.

Om vi ser till antalet hundar som har ställts ut per år så kan man konstatera en trend som pekar på ett vikande deltagande i utställningar trots ett ökat antal hundar.

År	Tikar	Hanar	Totalt
2012	24	15	39
2013	17	10	27
2014	13	10	23
2015	13	10	23

Exteriörenkät

Sedan våren 2015 pågår en kompletterande kartläggning av exteriören. En enkät formulerades med frågor kring hundens höjd, vikt, tänder och bett samt frågor om pälsen. Barbetägare vars hund uppnått 2 års ålder uppmanas att besvara enkäten som finns upplagd på SBBKs hemsida. 83 hundägare, varav 45 tikar och 38 hanar, har besvarat enkäten (2015).

Mankhöjd	Tik	Hane
45-49 cm	2	-
50-53 cm	13	2
54-56 cm	23	6
57-59 cm	3	9
60-62 cm	4	11
63-65 cm	-	7
> 65 cm	-	3

Vikt	Tik	Hane
18-20 kg	5	2
21-23 kg	26	4
24-26 kg	12	11
27-29 kg	2	8
30-32 kg	-	9
> 32 kg	-	4

Tänder och bett

Saxbett	44
Tångbett	-
Överbett	1
Oregelbundet bett	1
Vet ej	36

På frågan om hunden saknar tänder angav 3 stycken att en tand saknas, och 1 hund saknar 2 tänder.

Ögonfärg	Antal hundar	
Mörkt bruna	39	(47 %)
Mellanbruna	37	(45 %)
Ljust bruna	7	(18 %)

Pälsfärg	Antal hundar	
Svart	40	(48 %)
Svart med vita fält	10	(12 %)
Brun	24	(29 %)
Brun med vita fält	5	(6 %)
Vit	1	(1 %)
Fawn (sand)	3	(4 %)
Vit med bruna fält	-	
Vit med svarta fält	-	

På frågan om pälsfärgen har blekts påtagligt med åren har 24 stycken svarat ja, medan 59 stycken har svarat nej.

Typ av päls	Antal hundar	
Krullig, ullig och tät	45	(54 %)
Krullig, aningen lockig	14	(17 %)
Lockig	15	(18 %)
Vågig	9	(11 %)

Upplevelse av päls	Antal hundar	
Glansig och silkig	14	(17 %)
Matt och "normal"	63	(76 %)
Matt och sträv	6	(7 %)

Rasens mankhöjd är betydligt högre än den var för c:a 40 år sedan. Enkäten visar en stor spännvidd avseende höjd bland dagens svenska barbeter. Medianvärdet bland tikar är 54-56 cm, och bland hanar 60-62 cm.

En stor del av ägarna har svårt att bestämma hundens bett, och troligen finns ett stort mörkertal för över- och underbett.

Många har angivit ögonfärgen ljusare än standard, men detta kan i många fall förklaras av ljusare pälsfärg.

En krullig, ullig och tät päls är markant mer förekommande än lockigare och vågigare pälsar.

Exteriört bedömda avelsdjur

Av de hundar som har gått i avel har en stor andel ställts ut. 23 stycken avelstikar (91 %) har utställningsmeriter, och bland svenska hanar är motsvarande siffra 8 stycken (57 %).

Överväganden i avel

Eftersom vi numera har ett antal utställda barbetar, även om antalet är begränsat, är det intressant att studera kvalitetsbedömningar som gjorts. Det är även intressant att se de svar som givits på exteriörenkäten. Uppfödare kan, med tillgång till dessa uppgifter, bli uppmärksammade på sådant man kan reflektera över i avelsplaneringen. Vår ras är dock ännu för liten för att man ska kunna ta hänsyn till små detaljer i exteriören – vi måste i dagsläget i första hand fokusera på hälso- och mentalitetsfrågor, det vill säga premiera friska hundar med rastypiskt temperament före utställningsvinnare i aveln.

Det är lätt att falla i fällan och tro att en hund som går bra på utställning är lika med en bra avelshund. Men den behöver nödvändigtvis inte vara den hund som bäst för rasen framåt. Ingen hund kan vara tillräckligt snygg/premierad för att man ska bortse från hälsa och mentalitet hos hunden eller dess nära släktingar.

Dagens barbetar kan skilja sig i utseendet från varandra. Det finns högbenta och kortbenta, krulliga, storlockiga och vågiga pälsar. Men alla är viktiga för rasens fortlevnad, och vi har inte råd att dela upp rasen i olika linjer eller utesluta en viss typ från avel. Vi behöver ha så många friska hundar med god mentalitet i avel som möjligt.

Även om vi inte får stirra oss blinda på utställningstitlar så är det angeläget att fler barbetar ställs ut. Ju fler barbetar som ställs ut desto fler omdömen får vi in, vilket ger SBBK en större chans att göra en exteriör utvärdering som stämmer med verkligheten. Vissa exteriöra defekter upptäcks ofta först genom veterinärbesök eller på utställning, som t ex bettfel. Genom ett stort antal officiellt bedömda hundar inom rasen, såväl hanar som tikar, kan vi dessutom förhoppningsvis indirekt öppna vägen för en bredare avelsbas och sund hundavel.

På utställningar ges uppfödare och andra hundägare möjlighet att träffas, diskutera avel samt i praktiken se avelshundars resultat. Kanske skulle

en rasutställning, även om den skulle vara inofficiell, luta tydligare åt avelsutvärdering - och vara mer av en kvalitetsbeskrivning än en tävling. Förhoppningsvis skulle ett större antal barbetar delta, och bli ett tillfälle för information att förmedlas och kontakter att knytas.

Målsättningar och strategier - Exteriör

Långsiktig målsättning

- Avel för god kroppsbyggnad som överensstämmer med rasstandarden, samt verka för att dess rasprägel förblir rustik.

Kortsiktig målsättning

- Fler exteriört bedömda hundar.
- Anordna en inofficiell rasutställning, s.k. ras-special (under en aktivitetsdag) när tillräckligt med intresse finns.

Strategi

- Uppmuntra medlemmar och andra barbetägare att svara på SBBKs enkät med frågor om exteriör.
- Att uppmuntra och motivera fler ägare att låta ställa ut sin hund, bland annat genom att:
 - publicera utställningsresultat på SBBKs hemsida, samt publicera erhållna utställningstitlar i SBBKs Nyhetsbrev.
 - anordna tävlingen "Årets utställningshund" som beräknas på gångna årets utställningsresultat. Resultat publiceras på SBBKs hemsida, facebookgrupp och i Nyhetsbrevet. De tre främsta erhåller prisrosett och diplom.
- Planera inför och delta i domarkonferens 2018
- Informera om att rasen vid exteriör bedömning ska visas med rustikt uttryck och i tillräckligt lång päls så att pälsstruktur och karaktär kan bedömas. Friserat, fluffigt och flott uttryck ska inte premieras.
- Utröna om det finns intresse för en rasträff med en inofficiell rasutställning, vilket troligen på sikt skulle öka andelen utställda barbetar.

SAMMANFATTNING

Det finns många lagar och förordningar som rör avelsarbete, vilka man har att följa som ägare till avelsdjur. Därutöver finns SKKs styrdokument i form av såväl Avelspolicy som Grundregler och Registreringsregler. Dessa generella krav och riktlinjer sätter de yttre ramarerna för allt avelsarbete. Dessa utgör dock inte en tillräcklig grund för ett planerat avelsarbete inom en hundras. För detta krävs ett mer detaljerat och rasspecifikt förhållningssätt – och det är här de rasspecifika avelsstrategierna kommer in.

Den nu liggande rasspecifika avelsstrategin (RAS) gäller för samtliga uppfödare av barbet samt de ägare till hanhundar som ställer sin hund till förfogande för parning i Sverige.

Rasklubben för barbet (SBBK) önskar att uppfödare och hanhundsägare ska:

- samarbeta för rasens bästa
- lämna fullständiga och sanningsenliga uppgifter kring hundars hälsa
- arbeta för att bevara rasens genetiska mångfald
- arbeta för att motverka inavel och dess effekter på hundars hälsa
- arbeta för att fakta kring rasens hälsa blir känd, bland annat via enkäter och hälsoundersökningar (höft- och armbågsröntgen samt ögonlysning)
- arbeta för att fakta kring rasens mentala hälsa blir känd via BPH-beskrivningar
- arbeta för att valpköpare ska delta i hälsoundersökningar och BPH-beskrivningar
- arbeta för att endast mentalt, funktionellt och exteriört rastypiska hundar används i aveln

Den övergripande målsättningen är att bevara barbet som en frisk, trygg, social, vänlig, arbetsvillig och följsam hund. Endast fysiskt och mentalt friska djur ska användas som avelsdjur. Avelsarbetet ska bedrivas så att de rastypiska egenskaperna bevaras och att rasens förlust av genetisk variation minimeras.

Avelsarbetets viktigaste uppgift för lång tid framöver är att vårda den genetiska variationen. Nu aktiva uppfödare måste med sin avel ha siktet inställt långt in i framtiden. Varje parning måste ha som målsättning att resultera i något som tillför något användbart i rasen

som helhet, något som har en positiv betydelse på lång sikt. Den genetiska bredden är nödvändig för att inte sjukdomar ska öka, och fertilitet samt arbetsförmåga försämrats.

Grundläggande villkor

Det finns grundläggande villkor ur bevarandegenetisk synvinkel som måste tas i beaktande för små populationer under uppbyggnad. För att barbet ska fortsätta att vara en frisk och funktionsduglig ras måste vi minimera risken för ärftliga sjukdomar och andra problem, liksom vi bör avla med tanke på mentalitet och funktion. De grundläggande villkoren är:

- att vi använder så många olika individer som möjligt i aveln, och undviker att enskilda individer eller grupper av närbesläktade individer överutnyttjas i aveln.
- att i avel endast använda hundar som inte bedöms ha nedsatt könsdrift eller oförmåga till normal parning.
- att prioritera avel med minimal risk för hälsostörningar.
- att i avel inte använda hund förrän tidigast vid den ålder då den med stor sannolikhet har hunnit utveckla för rasen kända hälsostörningar, samt hunnit uppnå en vuxen individs fysiska och mentala mognad.
- att vid val av avelshundar låta mentalitet väga tungt, varför känd mental status är önskvärt på avelsdjur.
- att genomföra parningskombinationer med så låg inavelsgrad som möjligt (övre gräns 6,25 %). Det kortsiktiga målet är att rasens medelvärde för inavelsgrad per år inte ska överstiga 3 % (på sikt 2,5 %).
- att varje individ endast lämnar ett begränsat antal avkommor. Antalet avkommor per individ bör dessutom vara jämnt. Överanvändning av enskilda hundar, i jämförelse med andra, bör undvikas.

Avelsrekommendationer

Inavelsgrader och genetisk variation

- Avelsdjur ska väljas så att inavelsgraden hos avkomman blir så låg som möjligt och får inte överskrida SKKs högsta rekommenderade gräns på 6.25 procent. Vid beräkning av inavelsgrad är fem led ett minimum (Beräknas i Pawpeds internationella databas).
- Såväl tik som hane ska vara minst 2 år när de paras första gången, men önskvärt är att vänta med debuten till hundarna är 3 år vilket möjliggör en mer ingående utvärdering avseende hälsa och mentalitet. Det är också viktigt att känna till att den genetiska variationen förloras med snabba generationsskiften, d.v.s. när föräldradjur paras vid ung ålder.
- För att förhindra förlust av genetisk variation ska enskild tik eller hanhund ej ha fler än maximalt 3 kullar (eller max 20 avkommor efter 2 kullar). En utvärdering avseende avkommors hälsa och mentalitet bör göras efter 2 kullar.
- En genomförd parningskombination ska ej upprepas.

Hälsa

- Såväl tik som hane bör ha visat att de kan reproducera på ett naturligt sätt, varför insemination vid avelsdebut avråds för såväl tik som hane.
- Båda föräldradjuret ska vara höftledsröntgade och endast hund med status A eller B ska användas i avel. Vidare är det lämpligt att studera hundarnas syskon och föräldrar. Hundar, hos vilka mer än 60 % av föräldrar och kullsyskon är bedömda med dysplasi (C-E), är mindre lämpliga i avel.
- Båda föräldradjuret ska vara armbågsröntgade (ED) och endast hund med ED-status 0 ska användas i avel.
- Båda föräldradjuret ska vara ögonlysta utan allvarlig anmärkning. Ögonlysningen bör ha genomförts högst 12 månader innan parning. Hund som fått diagnosen "lindrig distichiasis" kan accepteras för avel om det andra föräldradjuret är helt fri från diagnosen.
- Hund som har kramper eller epilepsi ska inte användas i avel. Syskon till hund som påvisat kramper eller har epilepsi bör avvakta avel tills de uppnått 5 års ålder. I kullar där fler än en (1) valp drabbats bör syskonen inte användas alls.
- Hund som har ärftligt hjärtfel ska ej användas i avel. Kullsyskon, i en kull där max ett (1) syskon fått hjärtproblem, kan med stor försiktighet användas i avel om det anses tillföra rasen andra positiva effekter.
- Hund med tremor ska ej användas i avel. Man bör senarelägga eventuell avelsdebut för symptomfria kullsyskon, vilket möjliggör en mer ingående utvärdering.
- Hund med över- eller underbett ska inte användas i avel.

Mentalitet

- För att upprätthålla en bra mentalitet i rasen är det önskvärt att hundar som ska gå i avel ska vara mentalbeskrivna (BPH eller MH).

Undantag från rekommendationerna ovan kan övervägas om den genetiska "vinsten" med att använda en viss hund bedöms mycket stor och att den överväger riskerna med spridning av anlag för fysiska, mentala eller exteriöra defekter. Vid önskemål om att använda hund som inte motsvarar rekommendationerna kan skriftlig förfrågan göras till rasklubbens avelsråd.

SWOT-Analys

Kartläggning av styrkor och svagheter samt hot och möjligheter som kan ha betydelse för uppsatta ras-specifika målbeskrivningar.

Styrkor (Strengths)

- Mellanstor, välbalanserad och social hund för varierande aktiviteter och familjeliv
- Relativt frisk ras
- Rasen har historiskt sett jakt- och arbetsförmåga
- Lämplighet för jakt-och anlagstester
- Entusiastiska uppfödare och ägare
- Ett flertal småskaliga uppfödare ger möjlighet till fler avelstikar i avel som föder enstaka kullar vilket ger förutsättningar för minskad genetisk förlust

Svagheter (Weaknesses)

- Liten sårbar population
- Mycket beroende av aveln utomlands
- Många hundar med nära släktskap vilket ökar risk för minskad genetisk variation (inavel)
- Svårighet att finna lämplig avelspartner
- Stora fysiska avstånd resulterar i minskade avelsmöjligheter
- Svårighet med att få information om sjukdomar
- Okunskap om avelsbeslut/strategier i en liten population

Möjligheter (Opportunities)

- Ökat intresse för olika aktiviteter/hundsporter
- Rasen är en arbetande hund; väl anpassad för många aktiviteter och hundsporter
- Ökat informationsutbyte mellan SBBK, uppfödare och ägare
- Ökad popularitet genom ökad population och synlighet i olika sammanhang
- Artificiell insemination (a.i) liksom parning utomlands med hundar utan nära släktskap medför en ökning av avelsbasen
- Relativt liten population ger möjlighet till kontrollerad avel
- Fler medlemmar i SBBK skulle ge förutsättningar för regionala och nationella aktiviteter

Hot (Threats)

- Minskad genetisk variation (inavelsdepression)
- Minskad avelsbas
- Överbetning av likheter där exteriör likställs eller prioriteras framför hälsa och temperament
- Uppdelning i olika linjer
- Bristande öppenhet och kommunikation
- Oenighet om målsättningar och strategier
- Okontrollerad populationsökning
- Okunskap i avelsbeslut
- Jordbruksverkets nya regler för import av valpar

SBBKs valpförmedling

Att uppfödare kan hitta lämpliga valpköpare genom att annonsera på rasklubbens hemsida för planerade och genomförda parningar är en mycket uppskattad service. Avelsrådet kan även hjälpa till med att hitta lämpliga avelspartner, samt bistå med råd i avelsfrågor. Denna service är kostnadsfri för medlemmar, men för att få valpförmedling krävs:

- att uppfödaren följer SKKs regelverk samt rasklubbens avelsrekommendationer.
- att uppfödaren anmäler de nya valparnas ägare som medlemmar i SBBK till reducerat pris 100 kr/valp (2016).

Att SBBK får kontakt med nya barbetägare är viktigt för att de ska kunna ta del av för rasen viktig information via hemsida, mail och Nyhetsbrev. Detta kommer att leda till ökad kännedom om hälsostatus och mentalitet i rasen - då förhoppningsvis fler kommer att röntga, ögonlysa och mentalbeskriva sina hundar, samt svara på rasklubbens enkäter om hälsa, mentalitet och exteriör.

Revidering av RAS

- Klubbens första RAS skrevs 2008. Det fanns endast några enstaka barbeter i Sverige varför det inte fanns något underlag för en ingående nulägesbeskrivning.
- Arbetet med revideringen av RAS påbörjades 2014, och det fortlöpande arbetet redovisades i artiklar i SBBKs Nyhetsbrev. Under oktober 2015 påbörjades arbetet med att ställa samman ett förslag till RAS-dokument, vilket blev klart under februari 2016.
- Under mars 2016 gjordes arbetsdokumentet tillgängligt för klubbens medlemmar, samt alla uppfödare, för inhämtande av synpunkter.
- Beslut om godkännande av liggande förslag till RAS togs av SBBKs styrelse 2016-04-03.
- SKKs avelskommitté fastställde RAS-dokumentet vid möte 2016-05-19 (utlåtandet bifogas, bilaga 2).
- RAS skall revideras nästa gång om 5 år (2020).

Uppföljning av RAS

- Avelsrådet skall årligen följa upp de kortsiktiga uppställda målen i RAS, vilket skall redovisas i SBBKs årsberättelse.

Många hundar är charmiga, snygga och kan till synes vara helt friska
– utan att vara ett bra avelsdjur.

När en rasklubb skriver avelsrekommendationer
handlar det ofta inte om att hundar anses "sjuka",
eller att de inte kan leva ett friskt och hälsosamt liv.

Det handlar i stället om att välja ut de djur som är lämpligast
att i avel bygga vidare på – för att bibehålla rasen så frisk som möjligt,
lämpad att göra det den ursprungligen är avlad för
samt ha ett rastypiskt temperament.

En hund behöver inte vara sjuk för att vara ett mindre lämpligt avelsdjur.

Hur snabbt rasens genetiska arv minskar, hur ärftliga defekter sprids
samt i vilken utsträckning rasens särart och karaktär bibehålls
beror på vilka avelsbeslut som tas.

Detta är viktigt att ha i åtanke när vi diskuterar avelsfrågor.

Bilaga 1. Exteriöra förtjänster och brister hos barbet

SBBK har studerat samtliga utställningskritiker som givits på officiella utställning i Sverige t.o.m. 2013 för att notera vilka förtjänster och brister som ofast framhållits vid exteriörbedömningarna.

Av 333 st omdömen har 286 st gett uttryck för mycket rastypiska hundar (excellent).

Excellent: 286 st

Very Good 39 st

Good: 5 st

Sufficient: 1 st

Cannot be judged: 2 st

Här följer en sammanfattning av domarnas iakttagelser. Siffror inom parantes anger antalet bedömningar som satts i en skala från ok till utmärkt, men även hur många anmärkningar som gjorts.

Proportioner:

112 omdömen ligger i skalan från ok till utmärkt. Enstaka anmärkningar har gjorts om kort kropps-längd, kvadratisk, högbent eller lite långsträckt.

Huvud:

226 omdömen beskriver huvud i skalan ok-utmärkt. Man har dock anmärkt på att man saknat ett kraftigt/brett huvud (16) och ytterligare fler har legat i underkant av ok (9).

- Ögon: ok-utmärkt (68). Anmärkningar: Inte tillräckligt mörka ögon (7), önskar rundare ögon (1).

- Öron: ok-utmärkt (60). Anmärkningar: Önskar längre öron (3), och lägre ansatta öron (4).

- Bett: ok-utmärkt (64). Anmärkningar: Tätt, trångt och smalt bett (3)

- Nos: ok-utmärkt (18). Anmärkningarna uttrycker önskan om bredare/mer kraft i nospartiet (10).

- Käke: ok-utmärkt (2). Anmärkningar: Smal underkäke (5) och käkparti kunde vara starkare (3).

Hals:

105 omdömen beskriver halsen i skalan ok-utmärkt. Man har anmärkt på kort nacke (6), klen eller på undre gränsen till rastypisk stark hals (5).

Kropp:

109 omdömen beskriver kroppen i skalan ok-utmärkt. Kritiken handlar i stort om att hunden i underkant haft tillräcklig kropp eller att man önskat mer volym och massa (14). Man har även önskat kraftigare benstomme (5).

- Rygg: ok-utmärkt (106) Anmärkningar: Önskar bättre topline (6), kunde ha varit starkare/stabilare (10), lite lång (2).

- Kors: ok-utmärkt (10). Anmärkningar om kort, snett, brant, fallande kors (7)

- Förbröst: ok-utmärkt (16). Anmärkningarna rör saknat förbröst till önskan om starkare förbröst (10).

- Bröstkorg: ok-utmärkt (61). Anmärkningar: Behöver djupare bröstkorg (9), man önskar mer volym (12) och mer välvning i revbenen (3).

- Svans: ok-utmärkt (57) Anmärkningar om olika grader av högt buren svans (7), önskar bättre svansförelägg (4), lite låg svans (1).

Extremiteter:

- Vinklar: ok-utmärkt (175) Anmärkningar: Knappt vinklad (7), önskar bättre vinklar (22), öppna fram-bensvinklar (5), övervinklad (1).

- Front: ok-utmärkt (19). Anmärkningar: Trång i fronten (8), behöver bli stabilare (2), rak eller behöver fyllas ut (3).

- Tassar: Anmärkningar: utåttställda tassar (3).

Päls:

208 gånger har domaren bedömt pälsen som ok - utmärkt. Många olika anmärkningar: Man tycker att pälsen kunnat vara lockigare (8), mjuk päls (3), kort päls (3), önskar bättre pälsfärg (3) och enstaka omdömen om för mycket resp för lite päls samt för lite underpäls. Bättre päls önskas av olika anledningar (11).

Färg: 26 gånger har domare bedömt pigmentet som ok-utmärkt. Anmärkning: Pigment/pälsfärg hade kunnat vara bättre (3).

Storlek:

15 omdömen har ansett hunden vara stora, medan 3 har ansetts vara lite väl små.

Rörelser:

191 gånger har domaren bedömt rörelserna som ok till utmärkt. Man har anmärkt på trång bak (48), önskar mer drive (12), behöver stabilare rörelser (12), mer eller mindre korta steg (11), kohasig (3), intåg (1), trång fram (2), passgång (1) och flera anmärkningar om att bättre rörelser skulle önskas eller att rörelserna är dåliga (17).

Temperament:

80 gånger har domare bedömt temperamentet som ok till utmärkt. Domare har gjort 12 anmärkningar där hunden beskrivs som mer eller mindre skygg, osäker och reserverad.

Bilaga 2. Utlåtande över reviderat RAS på uppdrag av SKK/AK

SKKs avelskommitté har vid möte den 19 maj 2016 fastställt RAS version 2 för barbet.

Utlåtande över reviderat RAS för barbet

Undertecknad har på uppdrag av SKK/AK granskat klubbens förslag till RAS

Dokumentet är mycket bra och logiskt upplagt. Man har gjort en mycket noggrann analys av rasens situation både internationellt och i Sverige. Historieavsnittet är intressant och man har gjort riktiga prioriteringar i strategierna med särskild uppmärksamhet på rasens lilla population.

Sammanfattningsvis är detta ett alldeles utmärkt RAS som bör vara mycket användbart i avelsarbetet med barbet!

Lycka till med ert fortsatta avelsarbete!

Mariefred 20160514

Elisabeth Rhodin

RAS version 1 för barbet fastställdes 2009-03-17

RAS version 2 för barbet fastställdes 2016-05-19